

សាររបស់សម្តេចប៉ាបហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ
ក្នុងឱកាសលើកតម្កើងទិវាសកលទី ៤៧ នៃសន្តិភាព
ថ្ងៃទី ១ មករា ២០១៤

ភាគរណាជាគ្រឹះនិងជាផ្លូវទៅកាន់សន្តិភាព

**MESSAGE OF HIS HOLINESS FRANCIS
FOR THE CELEBRATION OF THE WORLD DAY OF PEACE
1 JANUARY 2014**

FRATERNITY, THE FOUNDATION AND PATHWAY TO PEACE

**MESSAGE DU PAPE FRANÇOIS
POUR LA CÉLÉBRATION DE LA XLVIIe JOURNÉE MONDIALE DE
LA PAIX
1er JANVIER 2014**

LA FRATERNITE, FONDEMENT ET ROUTE POUR LA PAIX

Sứ điệp của ĐTC Phanxicô
cho Ngày hòa bình thế giới lần thứ 47
Cử hành vào ngày 01-01-2014

Tình huynh đệ là nền tảng và con đường dẫn tới hòa bình

**សាររបស់សម្តេចប្រធានាធិបតី
ក្នុងឱកាសលើកកម្រើកទិវាសន្តិភាព ៤៧ នៃសន្តិភាព
ថ្ងៃទី ១ មករា ២០១៤**

ភាគរកាពជាគ្រឹះនិងជាផ្លូវទៅកាន់សន្តិភាព

១) ក្នុងសារទីមួយរបស់ខ្ញុំក្នុងទិវាសន្តិភាព ខ្ញុំចង់ជូនពរដល់ប្រជាជននានា និងដល់បុគ្គលទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកទាំងមូល សូមឲ្យប្រជាជននិងបុគ្គលទាំងអស់ បានពោរពេញដោយអំណរ និងដោយសេចក្តីសង្ឃឹម ។ បុរសនិងស្ត្រីម្នាក់ៗ សុទ្ធតែមាន ចិត្តចង់បានជីវិតយ៉ាងពេញលេញ គឺស្រេកឃ្លាននឹងចង់រស់នៅតាមភាគរកាពគ្រប់ៗ គ្នា។ បំណងនេះយាត់មិនបានសោះតែបំណងនេះជំរុញយើងឲ្យរួមរស់ជាមួយអ្នកដទៃ វិញ។ បំណងនេះ ជំរុញឲ្យយើងលែងចាត់អ្នកដទៃទុកជាខ្មាំងសត្រូវ ឬទុកជាអ្នកប្រណាំង ប្រជែងដែរ តែទុកគេជាបងប្អូនដែលយើងត្រូវទទួលយ៉ាងរាក់ទាក់និងឱបផង ។

ភាគរកាពពិតជាសំខាន់បំផុតសម្រាប់មនុស្ស ព្រោះមនុស្សយើងតែងតែរស់នៅ ដោយមានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃ ។ ប្រសិនបើយើងយល់យ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្ស យើងជាអ្នកដែលតែងតែរស់នៅដោយមានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃដូច្នោះ យើងមុខ ជានឹងយល់ឃើញអំពីឋានៈអ្នកដទៃ និងរាប់រកគេទុកជាបងទុកជាប្អូនបង្កើតយ៉ាងពិត ប្រាកដ។ បើពុំនោះទេ មនុស្សមិនអាចសាងសង់សង្គមប្រកបដោយយុត្តិធម៌បានទេ ហើយក៏មិនអាចកសាងសន្តិភាពជ័រឹងប៉ឹង និងដែលនៅស្ថិតស្ថេរបានដែរ។ ប៉ុន្តែត្រូវតែ នឹករឭកគ្នាថា តាមធម្មតាមនុស្សយើងហាត់ខ្លួនឲ្យរស់នៅតាមភាគរកាពនៅ ក្នុងរង្វង់

ក្រុមគ្រួសារ ដោយសមាជិកទាំងអស់នៃក្រុមគ្រួសារនេះ មានតួនាទីទទួលខុសត្រូវ ប្លែកៗពីគ្នា និងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។ ក្នុងតួនាទីទាំងនោះ ឪពុកម្តាយមានតួនាទី ពិសេស។ ក្រុមគ្រួសារពិតជាប្រភពនៃភាពរីករាយ ហេតុនេះហើយបានជាក្រុមគ្រួសារក៏ ជាគ្រឹះនិងជាផ្លូវទីមួយទៅកាន់សន្តិភាព។ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ចែងឲ្យភាពរីករាយនេះ លាតត្រដាងក្នុងពិភពលោកទាំងមូលដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់។

សាបច្ចុប្បន្នកាល ទូរគមនាគមន៍អន្តរជាតិនិងការប្រទាក់ប្រទងរបស់ប្រទេសនិង ប្រទេស មានចំនួនកើនកាន់តែច្រើនឡើងនិងរំពឹងទុកវិញផែនដីទាំងមូល។ ការណ៍នេះ នាំឲ្យមនុស្សមានមនសិការកាន់តែច្បាស់អំពីឯកភាពនៃពិភពលោក និងអំពីវាសនារួម តែមួយនៃប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដី។ តាមដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយដោយ មានសង្គមនិងវប្បធម៌ប្លែកៗពីគ្នា យើងតែងយល់ឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់គ្រាស់ហៅឲ្យ មនុស្សទាំងអស់រួបរួមគ្នាជាសហគមន៍តែមួយ ដែលមានសុទ្ធតែបងប្អូន ហើយដែល ត្រូវទទួលស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមកនិងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងក្នុងពិភពលោកសាបច្ចុប្បន្នកាល ដែលមានលក្ខណៈ " សាកលការូបនិយកម្មនៃការមិនអើពើ " សម្តែងឲ្យឃើញថា សភាពការណ៍ផ្ទុយនឹង ការគ្រាស់ហៅនេះហើយក៏រារាំងគោលដៅនេះទៀតផងដែលបណ្តាលឲ្យយើងមិនចាប់ អារម្មណ៍នឹងទុក្ខវេទនារបស់អ្នកដទៃ និងគិតតែពីខ្លួនឯងវិញ។

ក្នុងតំបន់ជាច្រើននៃពិភពលោក មានរំលោភសិទ្ធិមនុស្សជាគ្រឹះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយ ឥតឈប់ឈរជាពិសេសមានរំលោភសិទ្ធិមនុស្សមនុស្សមានជីវិត និងមិនឲ្យមានសេរី ភាពសាសនា។ ការធ្វើជំនួញមនុស្សជាសោកសាដកម្តងដ៏ព្រៃផ្សៃបំផុត គឺមនុស្សមិនខ្លាច បាប តែងតែធ្លៀតឱកាសយកជីវភាពក្រីក្រនិងសេចក្តីអស់សង្ឃឹមរបស់មនុស្សដូចគ្នា ដើម្បីរកកម្រៃ។ នៅប្រទេសជាច្រើន កើតសង្គ្រាមតាមផ្លូវអាវុធ តែជាទូទៅមានសង្គ្រាម បែបផ្សេងៗទៀត ដែលមើលមិនសូវឃើញ តែសហវាងដូចគ្នាដែរ គឺសង្គ្រាមក្នុងវិស័យ សេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ។ សង្គ្រាមទាំងនេះ តែងប្រើមធ្យោបាយដែលបំផ្លាញជីវិតនិង បំផ្លាញក្រុមគ្រួសារ ហើយក៏បំផ្លាញសហគ្រាស ដូចសង្គ្រាមឯទៀតៗដែរ។

សម្តេចប៉ាបបេណេឌីកតូទី១២ បានបញ្ជាក់ថា សកលការ៉ូបនិយកម្ម នាំឲ្យមនុស្ស យើងរស់នៅក្បែរគ្នា តែមិនធ្វើឲ្យយើងទៅជាបងប្អូននឹងគ្នាទេ។ ម៉្យាងទៀត សភាព ការណ៍ជាច្រើនគឺមនុស្សមិនស្មើគ្នា មនុស្សក្រីក្រជាច្រើន សភាពការណ៍អយុត្តិធម៌មិន គ្រាន់តែបង្ហាញថាមនុស្សលោកខ្លះភាគភាពយ៉ាងខ្លាំង តែបង្ហាញទៀតថា មនុស្សគ្មាន វប្បធម៌នៃសាមគ្គីភាព។ មនោគមវិទ្យាថ្មីៗនាំឲ្យមនុស្សក្លាយទៅជាអត្តទត្ថបុគ្គលនិយម គឺគិតតែពីខ្លួនឯងនិងចេះតែប្រើប្រាស់សម្ភារៈហួសហេតុ។ មនោគមវិទ្យាថ្មីៗទាំងនោះ តែងតែបន្ទូលចំណងនៃទំនាក់ទំនងក្នុងសង្គម និងបង្កើតមតិអំពី " សំរាម " ដែលជំរុញ ឲ្យគេមើលងាយ និងលះបង់អ្នកទន់ខ្សោយជាងគេ និងលះបង់អ្នកដែលគេចាត់ទុកថា គ្មានប្រយោជន៍។ ហេតុនេះហើយ បានជាការរស់នៅជាមួយគ្នាកាន់តែពិបាក តាមបារិចសា " ខ្ញុំឲ្យវត្ថុមួយដល់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកសងមកខ្ញុំវិញ " តាមទម្លាប់ការងារធម្មតា និងតាម អត្តទត្ថបុគ្គលនិយម។

នៅពេលជាមួយគ្នានេះ សីលធម៌ផ្សេងៗនាបច្ចុប្បន្នច្បាស់ជាមិនអាចបង្កើតចំណង ទាក់ទងប្រកបដោយភាគភាពយ៉ាងពិតប្រាកដបានទេ ហើយក៏មិនអាចស្ថិតស្ថេរនៅ រហូតបានដែរ ដ្បិតភាគភាពរបស់គេមិនភ្ជាប់នឹងព្រះបិតារួមតែមួយព្រះអង្គ ដែលជា គ្រឹះនៃភាគភាព។ មនុស្សនឹងមនុស្សអាចរស់នៅតាមភាគ ភាពដ៏ពិតប្រាកដបានលុះ ត្រាតែគេទទួលស្គាល់ព្រះបិតាមួយព្រះអង្គដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដែលគង់នៅហួសពីលោកិយ នេះ។ ភាគភាពដ៏ពិតប្រាកដ ក៏ទាមទារឲ្យមានព្រះបិតានោះដែរ។ ប្រសិនបើគេទទួល ព្រះបិតាតែមួយព្រះអង្គនោះ ភាគភាពរបស់មនុស្សនឹងមនុស្ស កាន់តែរឹងប៉ឹង គឺមនុស្ស តែងក្លាយខ្លួនទៅជាបងប្អូនដែលយកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នកដទៃ។

"តើបួននៅឯណា ?" (កណ្ត ៤: ៩)

២) ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅមនុស្សលោកឲ្យរស់នៅក្នុងឋានៈជាបងប្អូន។ អ្នកចង់យល់អត្ថន័យអំពីភាគរ ភាពនេះ មុខជាចង់ស្គាល់យ៉ាងច្បាស់នូវឧបសគ្គទាំងប៉ុន្មានដែលរវាងមិនឲ្យភាគរភាពនេះកើតឡើងបាន ព្រមទាំងចង់រកឃើញផ្លូវដើម្បីពុះពារឧបសគ្គទាំងនោះផង និងត្រូវតែស្គាល់គម្រោងការដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះបិតា តាមព្រះគម្ពីរដែលបានសម្តែងឲ្យយើងអាចស្គាល់បានយ៉ាងអស្ចារ្យ។ អ្នកនោះក៏ត្រូវបណ្តោយខ្លួនឲ្យគម្រោងការដ៏សប្បុរសនោះ ណែនាំទៀតផង។

តាមរឿងតំណាលអំពីដើមកំណើតរបស់មនុស្សលោក មនុស្សទាំងអស់កើតមកពីឪពុកម្តាយតែមួយ គឺដោយលោកអាដាំនិងអ្នកស្រីអេវ៉ា។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រតិស្នានគូដើមដំបូងនេះឲ្យទៅជារូបតំណាងរបស់ព្រះអង្គ និងឲ្យមានលក្ខណៈដ៏ប្រសើរ ដូចព្រះអង្គ(កណ្ត ១: ២៦)។ លោកកាអ៊ីននិងលោកអាបិលកើតពីឪពុកម្តាយ តែមួយនោះ។ ក្នុងរឿងតំណាលអំពីក្រុមគ្រួសារដើមដំបូង យើងក៏ស្គាល់ពីកំណើតរបស់សង្គមនិងដំណើរនៃទំនាក់ទំនងរវាងបុគ្គលនឹងបុគ្គល ព្រមទាំងដំណើរនៃទំនាក់ទំនងរវាងប្រជាជាតិគ្នាដែរ។

លោកអាបិលជាអ្នកឃ្វាលសត្វ រីឯលោកកាអ៊ីនជាកសិករ។ ទោះបីអ្នកទាំងពីរមានអាជីពប្លែកពីគ្នាក្តី មានវប្បធម៌ប្លែកពីគ្នាក្តី និងមានរបៀបទាក់ទងជាមួយព្រះជាម្ចាស់និងជាមួយសត្វលោកទាំងអស់ប្លែកពីគ្នាក្តី ប៉ុន្តែគេមានអត្តសញ្ញាណតែមួយ និងមានឧបនិស្ស័យតែមួយដែរ គឺអ្នកទាំងពីរជាបងប្អូននឹងគ្នា។ ប៉ុន្តែ ពេលលោកកាអ៊ីនសម្លាប់លោកអាបិលជាប្អូន នោះបញ្ជាក់យ៉ាងសែនអាក្រក់ថា គាត់បោះបង់ឧបនិស្ស័យជាបងប្អូននោះចោល។ រឿងនេះ (កណ្ត ៤: ១-៦) សឲ្យដឹងច្បាស់អំពីភារកិច្ចដ៏សែនពិបាករបស់មនុស្សលោក គឺមនុស្សលោកត្រូវខិតខំរស់នៅជាមួយគ្នា ទាំងយកបិត្តទុកដាក់គ្នានឹងគ្នាផង។ លោកកាអ៊ីនមិនសុខចិត្ត ឲ្យព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់លោកអាបិលខ្លាំងជាងស្រឡាញ់គាត់ ព្រោះលោកអាបិលតែងយកសត្វដ៏ល្អជាងគេពីហ្វូងសត្វរបស់ខ្លួនមកបូជាថ្វាយព្រះអង្គ៖ " ព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងលោកអាបិល ព្រមទាំង

តង្វាយរបស់គាត់ តែទ្រង់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងលោកកាអ៊ីន ព្រមទាំងតង្វាយរបស់គាត់ទេ" (កណៈ ៤-៥) ។ ហេតុនេះហើយ បានជាលោកកាអ៊ីនសម្លាប់លោកអាបិល ព្រោះលោកប្រណែនណ្ឌនីស ។ កាអ៊ីនមិនព្រមទទួលស្គាល់ថា ទាំងពីរនាក់ជាបងប្អូន ។ គាត់បដិសេធមិនព្រមមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងល្អជាមួយប្អូនមិនព្រមរស់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ ទាំងទទួលខុសត្រូវបែរក្បួននិងការពារប្អូន ។ ពេលព្រះជាម្ចាស់សួរគាត់ពីអំពើដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត គាត់តបឆ្លើយថា " ខ្ញុំមិនដឹងទេ! តើខ្ញុំជាអ្នកឃ្នាលប្អូនខ្ញុំឬ?" (កណៈ ៤: ៩) ។ រួចលោកកាអ៊ីន " ចេញឆ្ងាយពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ" (កណៈ ៤: ១៦) ។

យើងត្រូវរិះគិតអំពីមូលហេតុដ៏ជ្រៅកប់ក្នុងចិត្តរបស់លោកកាអ៊ីន ដែលនាំឲ្យគាត់មិនព្រមទទួលចំណងនៃភាពរាតនឹងប្អូន ហើយក៏មិនព្រមទទួលស្គាល់ចំណងនៃទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមក ព្រមទាំងមិនព្រមទទួលស្គាល់ចំណងនៃការរួមរស់ជាមួយលោកអាបិលដូច្នោះ ។ ព្រះជាម្ចាស់ឈ្វេងយល់ច្បាស់ ហើយស្តីបន្ទោសថា លោកកាអ៊ីនរស់នៅទាំងភ្ជាប់នឹងបាប ដោយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ៖ " បាបក្រាបនៅ មាត់ទ្វាររបស់អ្នក" (កណៈ ៧) ។ ក៏ប៉ុន្តែលោកកាអ៊ីនមិនព្រមប្រឆាំងនឹងបាបហើយក៏សម្រេចចិត្ត " ស្ទុះទៅប្រហារជីវិតប្អូន" (កណៈ ៨) ។ គាត់មើលងាយគម្រោងការដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺគាត់ធ្វើខុសនឹងព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ ដែលត្រាស់ហៅគាត់ ឲ្យទៅជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ និងឲ្យរស់នៅតាមភាពរាត ។ រឿងនិទានអំពីលោកកាអ៊ីននិងលោកអាបិល បង្រៀនយើងឲ្យដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅមនុស្សឲ្យរស់នៅជាមួយគ្នាទុកជាបងប្អូន តែមនុស្សមានសមត្ថភាពដ៏សែនអាក្រក់អាចក្បត់ខុបនិស្ស័យរបស់ខ្លួនលម្អៀងទៅរកអត្តទត្ថបុគ្គលនិយមប្រចាំថ្ងៃ ដែលតែងតែបង្កើតសង្គ្រាមនិងអយុត្តិធម៌ជាច្រើន គឺមនុស្សជាច្រើនទាំងបុរសទាំងស្ត្រី ទទួលមរណភាពដោយដៃរបស់បងប្អូន ។ ហេតុនេះទាំងនោះមិនព្រមទទួលស្គាល់គ្នាទុកជាបងប្អូនទេ ទុកមនុស្សដែលកើតមកដើម្បីមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកដើម្បីរួបរួមគ្នានិងដើម្បីចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ។

" អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាបងប្អូននឹងគ្នា " (មថ ២៣: ៨)

៣) តែមានសំណួរមួយចោទឡើងក្លាមថា បើព្រះបិតាបានបង្កប់ការស្រែកឃ្លាន ចង់រស់នៅជាបងប្អូន ទុកក្នុងចិត្តរបស់បុរសនិងស្ត្រីក្នុងលោកនេះ តើគេអាចរស់នៅ តាមការស្រែកឃ្លានយ៉ាងពេញលេញនោះបានឬអ្វី? ដោយប្រើកម្លាំងកាយកម្លាំងចិត្ត របស់ខ្លួន តើបុរសនិងស្ត្រីក្នុងលោកនេះ អាចឈ្នះការមិនអើពើដល់អ្នកដទៃបានឬយ៉ាង ណា? តើគេអាចរំងាប់ចិត្តអត្តទត្ថបុគ្គលនិយមនិងការស្អប់ដែលមានកប់ទុកក្នុងចិត្តគេ បានឬយ៉ាងណា? តើគេសុខចិត្តទទួលស្គាល់ថា បងប្អូនតែងតែមានភាពខុសប្លែកពីគ្នា ទុកជាការធម្មតានិងត្រឹមត្រូវបានឬមិនបាន?

ខ្ញុំសូមលើកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវទាំងក្លាយបន្តិច ដើម្បីសង្រួមព្រះ តម្រិះរបស់ព្រះអង្គគឺថា ប្រសិនបើមានព្រះបិតាតែមួយព្រះអង្គមែន មនុស្សទាំងអស់ សុទ្ធតែជាបងប្អូននឹងគ្នា(មថ ២៣: ៨-៩) ។ ដោយព្រះជាម្ចាស់ពិតជាព្រះបិតាមនុស្ស លោកក៏ពិតជាបងប្អូនដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះបិតាដែលមិនចាប់អារម្មណ៍នឹង ការរស់នៅរបស់មនុស្សទេ ព្រះអង្គក៏មិនគ្រាន់តែជាប្រភពទូទៅនៃជីវិត តែមិនបង្កើត ផលតាមប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញព្រះបិតាស្រឡាញ់មនុស្សម្នាក់ៗ យ៉ាងជាក់ ច្បាស់និងយ៉ាងពិតប្រាកដ តាមការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់គេយ៉ាងអស្ចារ្យ (មក ៦:២៥ -៣០) ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបិតា ពិតជាបង្កើតភាគភាពយ៉ាងសកម្មជឿតនៅ ពេលមនុស្សទទួលព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់នោះ ប្រែការរស់នៅរបស់មនុស្សយ៉ាងអស្ចារ្យលើសអ្វីៗទាំងអស់ និងប្រែទំនាក់ទំនងជាមួយ អ្នកដទៃ។ ព្រះអង្គក៏បើកចិត្តគំនិតមនុស្សឲ្យមានសាមគ្គីភាព និងឲ្យចេះចែកចាយទ្រព្យ សម្បត្តិយ៉ាងសកម្មជាមួយអ្នកដទៃទៀតផង។

ជាពិសេស ដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្តសោយទិវង្គតនិងមានព្រះជន្មថ្មីដ៏រុងរឿង ព្រះ អង្គបានបង្កើតភាគភាពរបស់មនុស្សលោកឡើងវិញក្នុងព្រះអង្គ និងដោយសារព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានបង្កើតភាគភាពថ្មីនោះ ដោយទ្រង់សោយទិវង្គតនៅលើឈើឆ្កាង។ ឈើ

ឆ្នាងនេះជាគ្រឹះនៃភាគរកាត ។ មនុស្សមិនមានសមត្ថភាព បង្កើតការតភាពនោះសាជា ថ្មីដោយខ្លួនឯងបានទេ ។ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទទួលយកសភាពជាមនុស្សរបស់យើង ដើម្បី រំដោះសភាពយើងនេះ គឺព្រះអង្គបានស្រឡាញ់ព្រះបិតារហូតដល់សោយទិវង្គត និង សោយទិវង្គតលើឈើឆ្នាងទៀតផង(កល្យាណ២:៨) ។ ដោយព្រះអង្គទទួលព្រះជន្មថ្មីជំរុំ រឿង ទ្រង់តែងតាំងយើងទៅជាមនុស្សជាតិថ្មី ដែលសុខចិត្តធ្វើតាមព្រះហឫទ័យ របស់ ព្រះបិតាទាំងស្រុង គឺសុខចិត្តធ្វើតាមគម្រោងការដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ដែលត្រាស់ ហៅមនុស្សទាំងអស់ឲ្យរស់នៅជាបងប្អូននឹងគ្នា ។

ព្រះយេស៊ូទទួលយកគម្រោងការរបស់ព្រះបិតាសាជាថ្មីតាំងពីដើមរៀងមកដោយ ព្រះអង្គទទួលស្គាល់ថា ព្រះបិតាជាអាទិភាពលើសអ្វីៗទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលព្រះ យេស៊ូបណ្តោយខ្លួនឲ្យគេសម្លាប់ ដោយទ្រង់ស្រឡាញ់ព្រះបិតា ព្រះអង្គទៅជាដើម កំណើតថ្មីរបស់យើងទាំងអស់គ្នាម្តងជាស្រេច ។ ព្រះបិតាបានត្រាស់ហៅមនុស្សលោក ឲ្យទទួលស្គាល់គ្នាទុកជាបងប្អូនក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទព្រោះយើងជាបុត្រជីតារបស់ព្រះបិតា តែមួយព្រះអង្គគត់ ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ជាសម្ព័ន្ធមេត្រី គឺក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទមនុស្សយើង ម្នាក់ៗត្រូវបានស្រុះស្រួលជាមួយព្រះបិតាហើយក្លាយទៅជាបងប្អូននឹងគ្នាដែរ ។ ដោយ ព្រះយេស៊ូសោយទិវង្គត ព្រះអង្គបំបាត់ការព្រែកប្រជាជនមួយឲ្យជាប់ពីប្រជាជនមួយ ទៀត គឺប្រជារាស្ត្រនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីលែងព្រែកជាប់ពីប្រជាជនសាសន៍ដទៃ ដែលខ្លះ សេចក្តីសង្ឃឹម ។ កាលពីមុន គេនៅតែជាជនបរទេសមែន តែឥឡូវនេះ គេចូលរួមក្នុង ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះបិតា ព្រោះព្រះបន្ទូលសន្យាបានកើតជារូបរាងហើយ ។ ក្នុងលិខិត ផ្ញើជូនគ្រីស្ទបរិស័ទក្រុងអេភេសូគ្រីស្ទទូតប៉ូលចែងថាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានសម្រុះសម្រួល មនុស្សទាំងអស់ក្នុងព្រះអង្គ ព្រះអង្គជាសន្តិភាព ព្រោះព្រះអង្គបានយកប្រជាជនទាំង ពីរនោះ មកបង្កើតប្រជារាស្ត្រតែមួយវិញ ។ ព្រះអង្គបានរំលំរបងនៃការស្អប់គ្នា ដែល បំបែកគេឲ្យជាប់ពីគ្នា ។ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតប្រជារាស្ត្រតែមួយ ដែលរួបរួមក្នុងព្រះអង្គ ព្រះអង្គក៏បានបង្កើតមនុស្សថ្មីតែមួយ ព្រមទាំងជាមនុស្សជាតិថ្មីដែរ (អក ២:១៤-១៦) ។

អ្នកដែលសុខចិត្តទទួលព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងខ្លួន និងរួមរស់ជាមួយព្រះអង្គ

អ្នកនោះក៏ទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ទុកជាព្រះបិតា និងធ្វើជីវិតទាំងស្រុងលើព្រះអង្គ ដោយស្រឡាញ់ព្រះបិតាលើសអ្វីៗទាំងអស់។ មនុស្សដែលស្រុះស្រួលនឹងព្រះបិតា តែងតែយល់ឃើញថា ព្រះអង្គពិតជាព្រះបិតារបស់មនុស្សទាំងអស់។ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអង្គជាសំភ័ន្តគេឲ្យរស់នៅតាមភាគភាព ដោយសុខចិត្តទទួលអ្នកដទៃ។ អ្នកនោះទទួលអ្នកដទៃក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទនិងស្រឡាញ់គេក្នុងឋានៈគេជាបុត្រជីតារបស់ ព្រះបិតា មិនមែនក្នុងឋានៈជាជនបរទេសទៀតទេ ឬដោយចាត់គេទុកជាអ្នកប្រឆាំងឬ ទុកជាខ្មាំងសត្រូវដែរ។ ក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ព្រះបិតា មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែជាបុត្រ ជីតារបស់ព្រះបិតាតែមួយព្រះអង្គជីវិតគេត្រូវផ្សំនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ ព្រះបិតានោះ គ្មានការរស់នៅដែលត្រូវចាត់ទុកជា " សំរាម " ឡើយ ព្រោះមនុស្សទាំង អស់មានកិត្តិយសស្មើគ្នា ជាកិត្តិយសដែលរំលោភមិនបាន។ ព្រះបិតាស្រឡាញ់មនុស្ស ទាំងអស់ ព្រះគ្រីស្ទក៏បានរំដោះមនុស្សទាំងអស់ដោយសារព្រះលោហិតព្រះអង្គ ដែល សោយទិវង្គតនិងមានព្រះជន្មថ្មីដ៏រុងរឿង ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទាំងអស់។ នេះ ជាមូលហេតុដែលជំរុញឲ្យយើង យកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នកដទៃ និងចាប់អារម្មណ៍នឹង វាសនារបស់បងប្អូនទៀតផង។

ភាគភាពជាគ្រីស្ទនិងជាផ្លូវកសាងសន្តិភាព

៤) បើគិតដូច្នោះហើយ យើងងាយយល់ថា ភាគភាពពិតជាគ្រីស្ទនិងជាផ្លូវកសាង សន្តិភាព។ សារលិខិតទាំងប៉ុន្មានរបស់អស់លោកអភិបាលព្រះសហគមន៍ ក្រុងរ៉ូមមុន ខ្ញុំ ស្តីអំពីសង្គម ក៏អាចជួយឲ្យយើងចេះរិះគិតបែបនេះដែរ។ យើងគ្រាន់តែសូមនឹកគិត ដល់សេចក្តីពន្យល់អំពីសន្តិភាព ដែលកត់ត្រាទុកក្នុងសារលិខិតរបស់សម្តេចប៉ាបប៉ូល ទី៦ ក្រោមចំណងជើងថា " ការចម្រើនរបស់ប្រជាជននានា " ឬក្នុងសារលិខិតរបស់ សម្តេចប៉ាបយ៉ូហាន-ប៉ូលទី២ ក្រោមចំណងជើងថា " ការយកចិត្តទុកដាក់នឹងរឿងក្នុង

សង្គម"។ ក្នុងសារលិខិតទី ១ យើងត្រូវចងចាំថា ការអភិវឌ្ឍទាំងស្រុងរបស់ប្រជាជន នានា ជាឈ្មោះថ្មីរបស់សន្តិភាព។ ក្នុងសារលិខិតទី ២ យើងត្រូវចងចាំថាសន្តិភាពកើត មកពីមនុស្សរួមសាមគ្គីគ្នា។

សម្តេចប៉ាបប៉ូលទី៦ បញ្ជាក់ថា មិនគ្រាន់តែបុគ្គលប៉ុណ្ណោះទេ តែប្រជាជាតិគ្រប់ នាទីត្រូវតែជួបគ្នាដោយមានមតិប្រកបដោយភាគរភាព។ លោកពន្យល់ថា៖ "យើង ទាំងអស់គ្នាត្រូវសហការគ្នាដើម្បីសាងសង់អនាគតរួមនៃមនុស្សជាតិ ដោយយល់ចិត្ត គ្នានិងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ការយល់ចិត្តគ្នានិងការស្រឡាញ់គ្នានេះ ពិតជាការ រួបរួមគ្នាដ៏សក្តានុពល"។ សេចក្តីនេះជំពាក់ជំពិនជាអាទិ៍ដល់អស់អ្នកមានច្រើនជាងគេ។ ភារកិច្ចរបស់គេចាក់ឫសក្នុងភាគរភាពរបស់មនុស្សជាតិ និងក្នុងព្រះវិញ្ញាណតាមចំណុច បីគឺ៖ ទីមួយ គេមានភារកិច្ចរួមសាមគ្គី។ សាមគ្គីទាមទារឲ្យប្រជាជាតិដែលមានច្រើន ជាងគេ ជួយប្រជាជាតិដែលអស់។ ទីពីរ គេមានភារកិច្ចប្រព្រឹត្តតាមយុត្តិធម៌ក្នុងសង្គម ដែលនាំឲ្យកែសម្រួលចំណងទាក់ទងដ៏អយុត្តិធម៌រវាងប្រទេសដែលមានកម្លាំងនឹងប្រ ទេសទន់ខ្សោយតាមរបៀបត្រឹមត្រូវជាងពីមុន។ ទីបីគេមានភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ទូទៅ ដែលទាមទារឲ្យលើកស្ទួយពិភពលោកមួយប្រកបដោយមនុស្សធម៌ ដើម្បីជា ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទាំងអស់។ ក្នុងភិពកលោកនោះ មនុស្សទាំងអស់មានអ្វីជូន ដល់អ្នកដទៃ ហើយក៏មានអ្វីទទួលពីគេដែរ។ មិនត្រូវឲ្យការចម្រើនរបស់ក្រុមមួយ ក្លាយ ទៅជាឧបសគ្គដល់ការអភិវឌ្ឍរបស់ក្រុមដទៃទៀតឲ្យសោះ។

ហេតុនេះហើយ ប្រសិនបើយើងយល់ឃើញថា សន្តិភាពកើតមកពីមនុស្សរួម សាមគ្គីគ្នាមែន យើងក៏ត្រូវតែគិតនៅពេលជាមួយគ្នានោះថា ភាគរភាពពិតជាគ្រឹះដ៏ ចម្បងនៃសន្តិភាព។ សម្តេចប៉ាបយ៉ូហាន-ប៉ូលទី២ តែងបញ្ជាក់ថា សន្តិភាពជាសម្បត្តិ ទ្រព្យ ដែលមិនអាចបែកចេញជាប្រយោជន៍សម្រាប់តែមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះទេ។ ឬម្យ៉ាង សន្តិភាពជាសម្បត្តិទ្រព្យរបស់មនុស្សទាំងអស់ ឬម្យ៉ាងទៀតសន្តិភាពមិនជា សម្បត្តិ ទ្រព្យរបស់នរណាសោះ។ យើងបានសន្តិភាពយ៉ាងពិតប្រាកដ និងក្រេបជញ្ជក់ ឱជារស នៃសន្តិភាពនោះបានទុកជាគុណភាពនៃការរស់នៅ ហើយទុកជាការអភិវឌ្ឍប្រកប ដោយ

មនុស្សធម៌ ។ សន្តិភាពក៏អាចនៅស្ថិតស្ថេរគង់វង្សបាន លុះត្រាតែសន្តិភាពនាំឲ្យមនុស្ស
 ទាំងអស់ " ប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងរឹងប៉ឹងនិងព្យាយាមខិតខំស្វែងរកប្រយោជន៍រួម " ។ ហេតុ
 នេះហើយ បានយើងទាំងអស់គ្នាមិនត្រូវបណ្តោយខ្លួនឲ្យ " ចិត្តលោកលន់ចង់បាន
 កម្រៃ " (លោកៈ) ឬ "ការស្រែកឃ្លានចង់បានអំណាច" (ទោសៈ) ណែនាំឡើយ ។ យើង
 ក៏ត្រូវសុខចិត្ត " បាត់បង់ខ្លួន " ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ គឺមិនប្រើគេដើម្បីឲ្យបាន
 កម្រៃសម្រាប់យើងផ្ទាល់ទេតែផ្ទុយទៅវិញត្រូវ " បម្រើ " គេហើយក៏មិនត្រូវជិះជាន់សង្កត់
 សង្កិនគេ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដែរ ។ មិនត្រូវបាត់ " អ្នកដទៃ " នោះ គឺទាំងបុគ្គល
 ក្តីឬទាំងប្រជាជាតិមួយក្តីទុកជាឧបករណ៍មួយ ដែលយើងយកកម្លាំងកាយរបស់គេ
 មេកឲ្យធ្វើការ ទាំងបើកបៀវត្សយ៉ាងថោក រួចដេញចោលនៅពេលយើងមិនអាចប្រើគេ
 បានទៀត ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវបាត់គេទុកជា " មនុស្សដួចគ្នា " និងជា " ដៃគូ " របស់យើង ។

សាមគ្គីតាមរបៀបគ្រីស្ទសាសនា តម្រូវឲ្យយើងស្រឡាញ់អ្នកដទៃ មិនគ្រាន់តែក្នុង
 ឋានៈជា " សត្វលោកដែលមានសិទ្ធិនិងមានភាពស្មើនឹងមនុស្សទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេតែ
 ទុកគេជារូបតំណាងដែលមានជីវិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា និងទុកជាអ្នកដែល
 ព្រះគ្រីស្ទបានរំដោះឲ្យមានសេរីភាព ដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងជាអ្នក
 ដែលមានព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធបំពេញសកម្មភាពជានិច្ចក្នុងអ្នកនោះដែរគឺទុកជាបងប្អូន
 ម្នាក់ទៀត ។ សម្តេចប៉ាបយ៉ូហាន-ប៉ូលទី២ រំលឹកថា ប្រសិនបើយើងជឿថាមនុស្សយើងមាន
 ព្រះបិតារួមតែមួយព្រះអង្គគត់ នោះត្រូវជឿទៀតថា មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែជាបងប្អូន
 គ្នាក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងជាបុត្រជីតាក្នុងអង្គព្រះបុត្រា ហើយប្រសិនបើយើងជឿថា
 ព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធប្រទានជីវិតឲ្យគេ ទាំងបំពេញសកម្មភាពក្នុងគេទៀតនោះយើងមុខ
 ជានឹងសម្លឹងមនុស្សលោក ដោយយល់ឃើញថា យើងមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យថ្មី និងយល់
 ពិភពលោកតាមអត្ថន័យថ្មី ដើម្បីប្រែពិភពលោកនេះឲ្យបានជាថ្មីដែរ ។

ភាគរកាពជាប់មានដើមដំបូងដើម្បីបំផ្លាញភាពក្រីក្រ

៥) សម្តេចប៉ាបបេណេឌិកតូទី ១៦ ដែលកាន់មុខតំណែងមុនខ្ញុំ ក្នុងសារលិខិត ក្រោមចំណងជើងថា "សេចក្តីស្រឡាញ់តាមសេចក្តីពិត" បានរំលឹកមនុស្សលោកថា មនុស្ស ជាច្រើនធ្លាក់ខ្លួនក្របណ្តាលមកពីទាំងប្រជាជន ទាំងបុគ្គលខ្វះភាគរកាព។ យើងមាន បទពិសោធន៍ថា ក្នុងសង្គមជាច្រើន មនុស្សគ្មានទំនាក់ទំនងគ្នា ព្រោះគេខ្វះទំនាក់ទំនង ក្នុងក្រុមគ្រួសារនិងក្នុងសង្គម។ យើងសែនបារម្ភដោយមានការពិបាកកាន់តែច្រើនកើត ឡើងគឺមានមនុស្សរស់នៅខាងជ្វាយសង្គម មានមនុស្សរស់នៅឯកាណេ និងមានជំងឺ បំបាត់សេរីភាពខាងចិត្តសាស្ត្រ។ យើងអាចបំបាត់ភាពក្រីក្របែបទាំងនោះបាន លុះត្រា តែយើងបង្កើតទំនាក់ទំនងជាបងប្អូននៅក្នុងរង្វង់ក្រុមគ្រួសារ និងក្នុងសហគមន៍ព្រម ទាំងលើកតម្កើងទំនាក់ទំនងទាំងនោះ ដោយគេអាចចែករំលែកអំណរ និងទុក្ខព្រួយ របស់គេ ហើយគេអាចចែករំលែកការលំបាកនិងជ័យជម្នះដែលតែងតែកើតមានឡើង ក្នុងការរស់នៅរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។

លើសពីនេះទៅទៀត មានការបន្ថយភាពក្រីក្រមែនតែម្យ៉ាងទៀត យើងក៏ត្រូវ ទទួលស្គាល់ដែរថា ក្នុងសង្គមមានអ្នកក្រជាងគេកាន់តែច្រើនឡើងដែរ គឺបុគ្គលនិង បុគ្គល ក្រុមនឹងក្រុមដែលរស់នៅក្នុងតំបន់តែមួយដូចគ្នា ឬក្នុងបរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រនិង វប្បធម៌តែមួយដូចគ្នាមិនស្មើគ្នាសោះ។ បុគ្គលដែលមានកិត្តិយសដ៏ថ្លៃថ្នូរស្មើគ្នា និង មានសិទ្ធិជាគ្រឹះស្មើគ្នាដែរ។ ហេតុនេះហើយ នយោបាយទាំងប៉ុន្មានដែលលើកតម្កើង ភាគរកាព ជាគោលការណ៍យ៉ាងសកម្ម។ នយោបាយនោះក៏ធានាឲ្យបុគ្គលទាំងអស់ អាចចូលទៅកាន់ "ធនធាន" នានាក្នុងសង្គមគឺអាចប្រើប្រាស់ការបម្រើផ្សេងៗនៃសង្គម មានធនធានអប់រំធនធានសុខាភិបាល និងបច្ចេកទេសជាដើម។ ហេតុនេះ ហើយបាន ជាបុគ្គលម្នាក់ៗ មានឱកាសអាចបញ្ចេញគម្រោងសម្រាប់ការរស់នៅរបស់ខ្លួន និងអាច ចម្រើនឡើងយ៉ាងពេញលេញក្នុងឋានៈជាបុគ្គល។

យើងក៏ទទួលស្គាល់តម្រូវការដ៏ចាំបាច់ ឲ្យបង្កើតនយោបាយដែលជួយបន្តការចែក

បាយកម្រៃតាមរបៀបមិនស្មើហួសហេតុ។ យើងមិនត្រូវបំភ្លេចការប្រៀនប្រដៅរបស់ ព្រះសហគមន៍អំពីសេចក្តីដែលហៅថា " សេចក្តីស្មានក្នុងសង្គម "។ សន្តៈថូម៉ាសនៅ អាយីណូ តែងសំអាងលើ " សេចក្តីស្មានក្នុងសង្គម " នោះដើម្បីបង្រៀនថា បុគ្គលមាន សិទ្ធិកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិទុកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ហើយក៏ត្រូវការមានកម្មសិទ្ធិទៀត ផង។ ចំពោះការប្រើប្រាស់វិញ " បុគ្គលមិនត្រូវរាប់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនកាន់កាប់នោះ ទុកជាកម្មសិទ្ធិសម្រាប់តែខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ តែត្រូវរាប់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាកម្មសិទ្ធិ នោះ ទុកជាសម្បត្តិរួមគឺមិនគ្រាន់ខ្លួនឯងអាចប្រើប្រាស់បានប៉ុណ្ណោះទេ តែអ្នកដទៃក៏ ប្រើប្រាស់បានដែរ។

នៅទីបញ្ចប់ មានអ្វីមួយទៀត ដែលត្រូវជាគ្រឹះនៃរបៀបផ្សេងៗទៀត ដើម្បីលើក ស្ទួយភាគភាពនិងបំបាត់ភាពក្រីក្រ គឺការលះបង់។ អ្នកដែលជ្រើសរើសរស់នៅដោយ ចេះប្រមាណទាំងរកតែអ្វីដ៏សំខាន់ ព្រមទាំងតែងតែចែកបាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ផ្ទាល់ដល់អ្នកដទៃ អ្នកនោះគង់តែបានបទពិសោធន៍អំពីការរួបរួមជាមួយអ្នកដទៃទុក ជាបងប្អូនមែន។ អ្នកចង់ដើរតាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងចង់ទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិត ប្រាកដ ត្រូវតែយកការលះបង់នេះធ្វើជាគ្រឹះនៃការរស់នៅរបស់ខ្លួន។ មិនគ្រាន់តែអ្នក ដែលញែកខ្លួនថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ គឺអ្នកដែលប្រកាសពាក្យសច្ចាប្រណិធានរស់នៅជាជន ក្រីក្រប៉ុណ្ណោះទេ ដែលត្រូវលះបង់បែបនេះ តែក្រុមគ្រួសារជាច្រើននិងប្រជាពលរដ្ឋ ដែលទទួលខុសត្រូវជាច្រើន ក៏តែងលះបង់ដែរ ព្រោះគេជឿជាក់ថា ទំនាក់ទំនងជាមួយ អ្នកដទៃពិតជាសម្បត្តិទ្រព្យដ៏ប្រសើរជាងគេ។

ត្រូវអមឃើញភាគភាពក្នុងសេដ្ឋកិច្ចឡើងវិញ

៦) វិបត្តិដ៏ធ្ងន់ធ្ងរទាំងប៉ុន្មានខាងហិរញ្ញវត្ថុនិងខាងសេដ្ឋកិច្ច ក្នុងសម័យទំនើប នេះ បណ្តាលមកពីមូលហេតុពីរយ៉ាង គឺម្យ៉ាងមកពីមនុស្សឃ្លាតកាន់តែឆ្ងាយពីព្រះជា ម្ចាស់និងពីអ្នកដទៃ គឺមនុស្សមានចិត្តលោភលន់ខិតខំស្វែងរកតែទ្រព្យសម្បត្តិជាសម្ភារៈ

ប៉ុណ្ណោះ។ ម៉្យាងទៀតវិបត្តិទាំងនោះក៏បណ្តាលមកពីទំនាក់ទំនងអន្តរបុគ្គលនិងទំនាក់ទំនងក្នុងសង្គមកាន់តែខ្សោយទៅៗ។ ការទាំងនេះបានជំរុញឲ្យមនុស្សជាច្រើនចង់តែបំពេញបំណងរបស់ខ្លួន ចង់ស្វែងសេចក្តីសុខសាន្តនិងនិរក័យ ដោយប្រើប្រាស់សម្ភារៈកាន់តែច្រើនឡើងៗ។ គេក៏ចង់បានកម្រៃហួសតក្កវិជ្ជានៃសេដ្ឋកិច្ចដ៏ត្រឹមត្រូវ។ នៅឆ្នាំ ១៩៧៩ សម្តេចប៉ាបយ៉ូហាន-ប៉ូលទី ២ តែងបញ្ជាក់អំពី " គ្រោះកាចមួយដ៏ពិតប្រាកដដែលអាចមើលឃើញបាន " គឺជាពេលមនុស្សធ្វើជាម្ចាស់បង្ក្រាបវត្តនានាយ៉ាងសម្លើមអស្ចារ្យក្នុងលោកនេះ នៅពេលជាមួយគ្នានោះ មនុស្សអាចរង្វេងដោយបាត់ទីដៅនៃការត្រួតត្រាបង្ក្រាបពិភពលោកនោះ។ មនុស្សជាតិក៏ចុះចូលក្រោមអំណាចនៃពិភពលោកនេះ តាមរបៀបផ្សេងៗទៀត។ មានអ្នកខ្លះប្រើឧបាយកលបញ្ឆោតមនុស្សតាមបែបជាច្រើន ដែលមើលមិនសូវឃើញ គឺតាមរយៈការបាត់ចែងការរស់នៅក្នុងសង្គម និងតាមរយៈប្រព័ន្ធបង្កបង្កើតផលិតផល ដោយមានមធ្យោបាយទូរគមនាគមន៍ក្នុងសង្គមសង្កត់សង្កិនទៀតផង។

ដោយសារវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ចកើតឡើងតៗគ្នាដូច្នោះ យើងត្រូវតែរិះគិតតាមរបៀបថ្មីដែលមានប្រយោជន៍ អំពីរបៀបនៃការអភិវឌ្ឍខាងសេដ្ឋកិច្ច។ យើងក៏ត្រូវរិះគិតឲ្យប្រែរបៀបរស់នៅទៀតផង។ វិបត្តិសព្វថ្ងៃដែល បណ្តាលលទ្ធផលអាក្រក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់ការរស់នៅរបស់មនុស្សជាច្រើន ប្រហែលជាឱកាសល្អឲ្យយើងរកឃើញគុណធម៌ប្រុងប្រយ័ត្នគុណធម៌ចេះប្រមាណរកឃើញយុត្តិធម៌និងកម្លាំងចិត្តផង។ គុណធម៌ទាំងនោះអាចជួយយើងឲ្យពុះពារគ្រោះកាចដ៏ពិតប្រាកដនេះ និងអាចជួយឲ្យយើងរកឃើញតម្លៃនៃចំណងរបស់ភាគរភាពរវាងគ្នានឹងគ្នា។ យើងក៏ត្រូវទុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងលើមនុស្ស តាមតម្រូវការរបស់មនុស្សដែលត្រូវ ការសេចក្តីទុកចិត្តនេះ។ មនុស្សមានសមត្ថភាពអាចធ្វើអ្វីដ៏ប្រសើរជាងការចង់បានផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ ជាពិសេសត្រូវការគុណធម៌ទាំងនោះដើម្បីកសាងសង្គមឲ្យបានស្ថិតស្ថេរតាមកិត្តិយសរបស់មនុស្សវិញ។

ភាគរកាពលចពន្ធតំសង្គ្រាមបាន

៧) នៅថ្នាក់នឹងមកនេះ មានបងប្អូនយើងជាច្រើននាក់ នៅតែមានបទពិសោធន៍ ដ៏សែនជូរចត់អំពីសង្គ្រាមតទៅទៀត។ សង្គ្រាមពិតជាប្លែកដ៏ធ្ងន់និងសែនជ្រៅរបស់ ភាគរកាព។ មានការតយុទ្ធជាច្រើននៅតែបន្ត តែមនុស្សលោកទូទៅមិនរឺរវល់សោះ។ ខ្ញុំសូមប្រាប់ដល់អស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងស្រុក ដែលត្រូវអាវុធបំផ្លាញ និងដល់អស់អ្នក ដែលតក់ស្លុតដោយចម្បាំងថាខ្ញុំនឹកដល់គេ ហើយព្រះសហគមន៍ទាំងមូលក៏នឹកដល់ គេដែរ។ ព្រះសហគមន៍នេះក៏មានបេសកកម្មពាំយកព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់របស់ព្រះ គ្រីស្តមកដល់ជនរងគ្រោះដែលគ្មានទីពឹងដែរ។ ព្រះសហគមន៍ក៏តែងអង្វរព្រះបិតា សូម ព្រះអង្គប្រទានសន្តិភាពក៏តែងព្យាបាលអ្នករបួសផ្តល់អាហារដល់អ្នកដែលស្រែកឃ្លាន ជួយជនភៀសខ្លួន និងជនដែលត្រូវគេជំរុំស និងជួយអស់អ្នកដែលរស់នៅទាំងក័យ ខ្លាចផង។ ព្រះសហគមន៍ក៏បន្តិសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីសាំសម្រែករបស់មនុស្សជាតិ ដែលកំពុងតែរងទុក្ខវេទនានេះ ជូនឲ្យអស់លោកអ្នកដឹកនាំប្រទេសនានាដឹងឮ សូមឲ្យ អស់លោកអ្នកបញ្ឈប់ការតយុទ្ធ ហើយបញ្ឈប់គ្រប់ការបំពាន និងការរំលោភលើសិទ្ធិ គ្រឹះរបស់មនុស្ស។

ហេតុនេះហើយបានជា ខ្ញុំសូមអង្វរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអស់លោកអ្នក ដែលសាប ព្រោះហិង្សានិងសេចក្តីស្លាប់តាមរយៈអាវុធ សូមអស់លោកអ្នកទទួលស្គាល់ថា អ្នកដែល អស់លោកអ្នកចាត់ទុកជាខ្លាំងសត្រូវ ដែលត្រូវតែសម្លាប់នៅថ្ងៃនេះ ក៏ពិតជាបងប្អូន របស់អស់លោកអ្នកដែរ។ ចូរបដិសេធខាងផ្លូវអាវុធតទៅ! សូមទៅជួបអ្នកដទៃ សូមសន្ទនា គ្នាសូមអត់ទោសនិងសម្រុះសម្រួលគ្នាទៅវិញទៅមកដើម្បីសាងសង់យុត្តិធម៌ឡើងវិញ ហើយកសាងការទុកចិត្តគ្នានិងសេចក្តីសង្ឃឹមនៅជុំវិញអស់លោកអ្នក។ " ដោយមាន ការយល់ឃើញដូច្នោះ សូមបានច្បាស់ថា តាមដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសង្គ្រាមទាំងប៉ុន្មាន សុទ្ធតែជាការមិនព្រមដោយចេតនា មិនឲ្យប្រទេសអាចស្រុះស្រួលគ្នាបានតាមផ្លូវអន្តរ ជាតិ ហើយបណ្តាលឲ្យមានការបាក់បែកគ្នាយ៉ាងជ្រៅ និងបង្កើតរបួសដ៏សែនឈឺចុក

ចាប់ ដែលត្រូវការយូរឆ្នាំឲ្យបានជាសះស្បើយ។ សង្គ្រាមពិតជាការបដិសេធមិនព្រម ប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងច្បាស់ ដើម្បីទៅដល់គោលដៅដ៏សំខាន់ខាងសេដ្ឋកិច្ច និងខាងសង្គម ដែលសហគមន៍អន្តរជាតិបានកំណត់ទុកហើយនោះ"។

ក៏ប៉ុន្តែ ពេលនៅតែមានចំនួនអារុជជាច្រើនអនេកដូចសព្វថ្ងៃ យើងអាចរកលេស ថ្មីជានិច្ចដើម្បីបង្កើតជម្លោះទាស់ទែងគ្នា។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំសូមអង្វរតាមអស់ លោកដែលកាន់មុខតំណែងមុនខ្ញុំថា សូមកុំបង្កើតចំនួនអារុជជាដាច់ខាត សូមដក អារុជទាំងអស់គ្នា ដោយចាប់ផ្តើមដកអារុជបរមាណូនិងអារុជគីមីជាមុនសិន។

តែយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ថា ការព្រមព្រៀងអន្តរជាតិនិងច្បាប់ជាតិគ្នា ទោះបី ត្រូវការការព្រមព្រៀងនិងច្បាប់ទាំងនោះជាចំបាប់ និងគួរឲ្យមានមែន ក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ នឹងការពារមនុស្សជាតិមិនឲ្យរងគ្រោះដោយសង្គ្រាមឡើយ។ ត្រូវកែប្រែចិត្តគំនិតជាចាំ បាប់បំផុត។ ម្នាក់ៗត្រូវទទួលស្គាល់អ្នកដទៃទុកជាបងប្អូន ដែលអស់លោកអ្នកត្រូវយក ចិត្តទុកដាក់ និងចាត់ទុកជាបងប្អូនដែលត្រូវធ្វើការរួមជាមួយ ដើម្បីកសាងជីវិតយ៉ាង ពេញលេញ។ គំនិតនេះ តែងណែនាំអង្គការជាច្រើននៃសង្គមស៊ីវិល មានអង្គការសាសនា ផងដែរ ដើម្បីជាបុព្វហេតុនៃសន្តិភាព។ ខ្ញុំសូមឲ្យមនុស្សទាំងអស់ប្តេជ្ញាចិត្តជាប្រចាំថ្ងៃ ដើម្បីបុព្វហេតុនៃសន្តិភាព និងបង្កើតលទ្ធផលល្អតទៅទៀត។ សូមឲ្យថ្ងៃណាមួយ មនុស្សយើងអាចអនុវត្តយ៉ាងពិតប្រាកដតាមច្បាប់អន្តរជាតិ គឺមានសិទ្ធិរស់នៅដោយ សន្តិភាពទុកជាសិទ្ធិគ្រឹះរបស់មនុស្ស ជាលក្ខណ្ឌមុនគេដែលមនុស្សត្រូវការជាចាំបាប់ មុនសិទ្ធិដទៃទៀតៗទាំងអស់។

ការព្រមព្រៀងនិងខ្សែក្រហម ពរំលែកភាព

៨) អ្នកនឹកគិតដល់ភាពភាព តែងតែនឹកគិតថា ទាំងបុរសទាំងស្ត្រីត្រូវតែចម្រើន ឡើងឲ្យបានយ៉ាងពេញលេញ។ បុគ្គលម្នាក់ៗ ជាពិសេសយុវជនយុវនារី មានបំណង ចង់រស់នៅឲ្យបានស្រណុកនិងថ្លៃថ្នូរ។ មិនត្រូវរារាំងបំណងដ៏ត្រឹមត្រូវនេះទេ ហើយក៏

មិនត្រូវនាំឲ្យគេរហូសចិត្តដែរ។ មិនត្រូវលួចប្លន់យកសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេ ដែលចង់សម្រេចតាមបំណងនោះ។ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវយល់ច្រឡំថាបំណងឲ្យមានជីវិតស្រណុកនិងថ្លៃថ្នូរ អាចសម្រេចបានដោយជិះជាន់ធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវលើកកិត្តិយសគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយចិត្តគោរព (រម ១២: ១០) ។ យ៉ាងណាមិញ ពេលមានជម្លោះដែលតែងតែកើតឡើងជាធម្មតាក្នុងការរស់នៅ ដែលជៀសមិនបាន ត្រូវនឹកជានិច្ចថាយើងជាបងប្អូននឹងគ្នា។ ហេតុនេះហើយបានជាត្រូវអប់រំទាំងគេ ទាំងខ្លួនឯង មិនឲ្យចាត់ អ្នកដទៃទុកជាខ្លាំងសត្រូវ ឬទុកជាអ្នកប្រណាំងប្រជែងដែលត្រូវទាត់ចោលនោះទេ។

ភាគរភាពតែងបង្កើតសន្តិភាពក្នុងសង្គម ជឿតសន្តិភាពបង្កើតតុល្យភាពរវាងសេរីភាពនិងយុត្តិធម៌ និងតុល្យភាពរវាងទំនួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួននិងសាមគ្គីគ្នា តុល្យភាពរវាងប្រយោជន៍បុគ្គលម្នាក់ៗនិងប្រយោជន៍រួម។ ហេតុនេះហើយបានជាសហគមន៍ នយោបាយ ត្រូវតែរស់នៅតាមរបៀបដែលប្រជាពលរដ្ឋអាចមើលឃើញនិងអាចដឹងឮគ្រប់គ្នា ព្រមទាំងអាចទទួលខុសត្រូវក្នុងការសម្រេចការទាំងនោះ។ ប្រជាពលរដ្ឋត្រូវយល់ឃើញថា រដ្ឋអំណាចពិតជាតំណាងរបស់គេហើយគោរពសេរីភាពរបស់គេដែរ។ តែផ្ទុយទៅវិញជាញឹកញាប់ តែងមានអត្ថប្រយោជន៍គណៈបក្សចូលមកបំផ្លាញទំនាក់ទំនងរវាងប្រជាពលរដ្ឋនឹងរដ្ឋអំណាចនេះ ដោយបង្កើតបរិយាកាសជម្លោះជាអចិន្ត្រៃយ៍វិញ។

មតិភាគរភាពដ៏ពិតប្រាកដ តែងឈ្នះអត្តទត្ថបុគ្គលនិយមរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ដែលឃាត់បុគ្គលឲ្យរស់នៅជាមួយគ្នាបានដោយសេរីភាព និងដោយសុខដុមរមនា។ អត្តទត្ថបុគ្គលនិយមនេះ ចម្រើនឡើងក្នុងការពុករលួយច្រើនបែប ដែលមានផ្សព្វផ្សាយនៅគ្រប់ប្រទេស ជាពិសេសក្នុងក្រុមជនឧក្រិដ្ឋ គឺរហូតដល់មានក្រុមឧក្រិដ្ឋតូចៗ ដែលមានចាត់ចែងបែបអន្តរជាតិទៀតផង។ ការពុករលួយច្រើនបែបទាំងនោះ តែងតែបំផ្លាញរបបច្បាប់និងរបបយុត្តិធម៌រហូតដល់គ្រឹះនិងវាយប្រហារជម្រៅនៃកិត្តិយសរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗទៀតផង។ ក្រុមនិងអង្គការទាំងនោះ ខុសនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង។ គេបង្ខូចប្រយោជន៍របស់បងប្អូនគេបំផ្លាញបរិស្ថានដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រតិស្ឋានមក។ ប្រសិនបើអង្គការទាំងនោះមាន លក្ខណៈសាសនា គេកាន់តែអាក្រក់ទៅទៀត។

ខ្ញុំនឹកដល់វិសាសកម្មដែលបណ្តាលមកពីថ្នាំញៀន គឺមានមនុស្សខ្លះប្រមូលប្រាក់ យ៉ាងសម្បើម ទាំងរំលោភ ច្បាប់សីលធម៌ ទាំងច្បាប់សង្គមដោយលក់ដូរថ្នាំញៀនទាំង នោះ។ ខ្ញុំនឹកដល់ការបំផ្លាញធនធានធម្មជាតិ និងដល់ការបង្ខូចបរិស្ថាន ដែលកំពុងតែ កើតឡើង។ ខ្ញុំនឹកដល់សោកនាជកម្ម ដែលបណ្តាលមកពីការជិះជាន់សង្កត់សង្កិន កម្មករកម្មការិនី ដើម្បីឲ្យបានកម្រៃ។ ខ្ញុំនឹកដល់ជំនួញហិរញ្ញវត្ថុខុសច្បាប់ និងដល់ការ កេងប្រវ័ញ្ចហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីបានចំណេញហួសហេតុ ដែលជាញឹកញាប់មានលក្ខណៈ លួចប្លន់។ ការនេះតែងបំផ្លាញសម្ព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចនិងសម្ព័ន្ធសង្គមទាំងស្រុង ហើយក៏ បណ្តាលឲ្យមនុស្សទាំងបុរសទាំងស្ត្រីរាប់លាននាក់ធ្លាក់ខ្លួនក្រ។ ខ្ញុំនឹកដល់ពេស្យា កម្មដែលចាប់ជនរងគ្រោះជាច្រើនរៀងរាល់ថ្ងៃ ជាពិសេសក្នុងចំណោមយុវជនយុវនារី ដែលគ្មានទោសព្រហ្មទណ្ឌឡើយ។ គេលួចប្លន់អនាគតរបស់យុវជនយុវនារីទាំងនោះ។ ខ្ញុំ នឹកដល់ជំនួញមនុស្សដែលជាអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមជាទីបំផុត ខ្ញុំនឹកដល់បទល្មើសនិង ការរំលោភក្មេងៗ។ ខ្ញុំនឹកដល់ទោសភាពដែលអាក្រក់គួរឲ្យរន្ធត់ចិត្ត ដែលមានប្រព្រឹត្ត នៅក្នុងតំបន់ជាច្រើនក្នុងពិភពលោកនេះនៅឡើយ។ ខ្ញុំនឹកដល់សោកនាជកម្មរបស់ ជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលជាញឹកញាប់ គ្មាននរណាព្រមស្តាប់ឮសូរសម្រែក។ មានគេគិត តែពីរកកម្រៃដោយលក់ដូរជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងនោះ ដូចជាក្នុងទៀតទាំងខុសច្បាប់។

សម្តេចប៉ាបយ៉ូហានទី ២៣ បានសរសេរអំពីអំពើអាក្រក់ទាំងនោះថា ៖ " សង្គម ណាដែលសំអាងតែលើទំនាក់ទំនងនៃកម្លាំងកាយ គ្មានលក្ខណៈជាមនុស្សទាល់តែ សោះ។ សង្គមបែបនោះមុខជានឹងសង្កត់ សង្កិនសេរីភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋពុំខាន។ សង្គមបែបនោះ មិនជួយលើកស្ទួយខ្លួនឲ្យចម្រើនឡើង និងពង្រីកពង្រឹងបានឡើយ"។ ក៏ប៉ុន្តែ មនុស្សអាចកែប្រែចិត្តគំនិតបាន។ យើងមិនត្រូវអស់សង្ឃឹមឡើយ ព្រោះមនុស្ស មានលទ្ធភាពអាចប្រែការរស់នៅរបស់ខ្លួនបាន។ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនអស់អ្នកអានសារ នេះ ឲ្យទុកចិត្តលើមនុស្សទាំងអស់ សូម្បីតែជនណាដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើព្រៃផ្សៃបំផុត ក៏ត្រូវទុកចិត្តគេដែរ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សបាបស្លាប់ឡើយ តែព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យគេកែប្រែចិត្តគំនិត និងឲ្យគេមានជីវិតវិញ (អគ១៨:៣៣)។

ក្នុងបរិបទដ៏ធំទូលំទូលាយនៃសង្គមមនុស្ស យើងក៏ត្រូវគិតគូរទាំងអំពីបទល្មើស ច្បាប់ទាំងអំពីទោសព្រៃដែរ។ ខ្ញុំសូមនឹកដល់សភាពការណ៍ក្នុងពន្ធនាគារជាច្រើនខុស នឹងកិត្តិយសរបស់មនុស្ស គឺអ្នកទោសធ្លាក់ទៅជាសត្វ អនុមនុស្ស ត្រូវគេរំលោភកិត្តិយស របស់ខ្លួនជាមនុស្ស។ គេមិនព្រមឲ្យអ្នកទោសបញ្ចេញយោបល់និងបំណងចង់កែប្រែ ចិត្តគំនិត។ ព្រះសហគមន៍ជួយក្នុងវិស័យទាំងនោះ តែតាមធម្មតាព្រះសហគមន៍ ជួយ ដោយនៅស្ងៀមស្ងាត់។ ខ្ញុំសូមអង្វរ សូមដាស់តឿនឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទជួយកាន់តែច្រើន ឡើងៗ ដោយមានសង្ឃឹមថា រដ្ឋអំណាចនឹងគាំទ្រយ៉ាងស្មោះស្មុំកិច្ចការ ដែលមនុស្ស ក្លាហានទាំងបុរសទាំងស្រីចាប់ផ្តើមប្រព្រឹត្តនោះ។

ភាគរោងទ័យការពារនិងថែរក្សាធម្មជាតិ

៩) ក្រុមគ្រួសារមនុស្សជាតិបានទទួលធម្មជាតិទុកជាព្រះអំណោយទានរួមពីព្រះ អាទិត្យ។ គ្រីស្ទបរិស័ទតែងតែយល់ឃើញថា មនុស្សយើងអាចប្រើប្រាស់ធម្មជាតិនោះ បាន ហើយធ្វើអន្តរាគមន៍លើធម្មជាតិក៏បានដែរ ដើម្បីរកប្រយោជន៍។ ការនេះគ្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែមនុស្សយើងប្រព្រឹត្តតាមទំនួលខុសត្រូវ គឺដោយយល់ឃើញអំពីតក្កវិជ្ជាកប់ ទុកក្នុងធម្មជាតិនោះ។ យើងត្រូវប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ មនុស្សទាំងអស់ ទាំងគោរពសោភ័ណភាពនិងគោលដៅនៃធម្មជាតិ ព្រមទាំងរកប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោកនីមួយៗដែលមានជីវិត ស្របតាមមុខងាររបស់ខ្លួនក្នុងប្រព័ន្ធជម្ពូជាតិ។

សរុបសេចក្តីមក យើងអាចប្រើប្រាស់ធម្មជាតិបាន។ ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានត្រាស់ ហៅយើងឲ្យត្រួតត្រាធម្មជាតិតាមទំនួលខុសត្រូវដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចិត្តលោកលន់ចិត្ត អំណាចចង់បង្ក្រាបនិងចង់កាន់កាប់ធម្មជាតិទុកជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ ហើយការប្រើធម្មជាតិ នោះទាំងបោកបញ្ឆោតព្រមទាំងចិត្តចង់បានចំណេញ តែងតែណែនាំមនុស្សយើងជា ញឹកញាប់។ ហេតុនេះ មនុស្សយើងមិនរក្សាទុកធម្មជាតិនិងមិនគោរពធម្មជាតិ ហើយ ក៏មិនចាត់ធម្មជាតិ ទុកជាព្រះអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គប្រទាន

ដោយមិនសុំអ្វីពីយើងមកសងវិញ។ យើងត្រូវតែថែរក្សាព្រះអំណោយទាននេះ ឲ្យគង់
វង្ស ហើយយកមកបម្រើបងប្អូន ទាំងនឹកគិតដល់កូនចៅនៅជំនាន់ ខាងក្រោយយើង
តទៅទៀតដែរ។

ដោយឡែកវិស័យកសិកម្មបង្កើតផលិតផលដើមដំបូង ជាគោលដៅដ៏សំខាន់ គឺ
ត្រូវដាំដំណាំនិងថែរក្សាធនធានធម្មជាតិដើម្បីចិញ្ចឹមមនុស្សជាតិ។ ត្រង់នេះដោយមាន
មនុស្សរាប់លានអ្នកស្រែកស្រាវដោយខ្លះអាហារបរិភោគ ខ្ញុំសូមចែកសំណួរនេះឲ្យបង
ប្អូនរិះគិតដែរ គឺថា ៖ តើយើងប្រើប្រាស់ធនធាននៃផែនដីយ៉ាងដូចម្តេច ? សង្គមនានា
សព្វថ្ងៃ ត្រូវតែរិះគិតអំពីអាទិភាពនៃការបង្កើតផលិតផល។ យើងទាំងអស់គ្នាមាន
ភារកិច្ចដែលបង្ខំយើង គឺត្រូវប្រើធនធាននៃផែនដី តាមរបៀបដែលមនុស្សទាំងអស់អា
ចរួចពីការស្រែកស្រាវបាន។ យើងអាចដោះស្រាយសំណួរនេះបានតាមបែបផ្សេងៗ
ជាច្រើន មិនគ្រាន់តែដោយបង្កើតផលិតផលប៉ុណ្ណោះទេ។ យើងដឹងច្បាស់ថា សព្វថ្ងៃ
មានផលិតផលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចិញ្ចឹមមនុស្សទាំងអស់បាន ក៏ប៉ុន្តែ មានមនុស្សរាប់
លាននាក់បានស្លាប់ដាច់ពោះ ដោយខ្វះស្បៀងអាហារបរិភោគ។ ការនេះទាស់ចិត្ត
យើងខ្លាំង។ ហេតុនេះហើយ បានជាយើងត្រូវរកមធ្យោបាយ ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់
គ្នាអាចទទួលផលិតផលនៃផែនដី។ យើងមិនគ្រាន់តែមានបំណងចង់ជឿសវាងមិនឲ្យ
អ្នកមានច្រើនជាង កាន់តែឆ្ងាយពីអ្នកដែលទទួលតែកម្ទេចនំប៉័ងដែលធ្លាក់ពីតុអ្នកមាន
នោះប៉ុណ្ណោះទេតែយុត្តិធម៌សមភាពនិងការគោរពកិត្តិយសរបស់មនុស្សគ្រប់ៗរូប ទាម
ទារឲ្យមនុស្សមានអាហារបរិភោគគ្រប់ៗគ្នា។ ត្រង់នេះ ខ្ញុំសូមរំលឹកបងប្អូនទាំងអស់ថា
ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់មានទីដៅសម្រាប់ជួយមនុស្សទាំងអស់។ នេះជាគោលការណ៍
ដ៏សំខាន់នៃលទ្ធិព្រះសហគមន៍អំពីសង្គម។ យើងត្រូវតែអនុវត្តតាមគោលការណ៍នេះ
ដែលជា លក្ខណៈសកម្មនិងត្រឹមត្រូវ ឲ្យមនុស្សទាំងអស់អាចចូលទៅកាន់ទ្រព្យសម្បត្តិ
ដែលខានមិនបាន ដែលមនុស្សត្រូវការជាចាំបាច់និងមានសិទ្ធិទទួលបាននោះដែរ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

១០) មនុស្សយើងត្រូវតែរកឃើញភាគរភាពឡើងវិញ ត្រូវធ្វើបទពិសោធន៍ អំពី ភាគរភាពត្រូវស្រឡាញ់និងត្រូវប្រកាសអំពីភាគរភាពព្រមទាំងធ្វើជាសាក្សីអំពីភាគរភាព នោះផង។ ប៉ុន្តែ មានតែព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកយើង ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលបណ្តាលឲ្យយើងអាចទទួលភាគរភាពនិងរស់នៅតាមភាគរភាពនោះ យ៉ាងពេញលេញបាន។

តាមធម្មតា អ្នកនយោបាយនិងអ្នកសេដ្ឋកិច្ច តែងតែគិតគូរអំពីអ្វីៗដែលស្ថាប ស្នង់ក្នុងលោកនេះបាន។ ប៉ុន្តែនយោបាយនិងសេដ្ឋកិច្ចនោះ មិនគ្រាន់តែជាបច្ចេក ទេសដែលខ្វះខុត្តមគតិ ហើយដែលមិនទទួលស្គាល់លក្ខណៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់មនុស្ស ប៉ុណ្ណោះទេ។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនបើកចិត្តគំនិតទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ នោះ សកម្មភាពគ្រប់យ៉ាងរបស់មនុស្សក្លាយទៅជាគ្មានអត្ថន័យ ហើយបុគ្គលម្នាក់ៗ ក្លាយ ទៅជាវត្ថុមួយដែលត្រូវគេយកទៅប្រើប្រាស់ដើម្បីចង់បានកម្រៃ។ មានតែនៅពេលមនុស្ស សុខចិត្តបើកចិត្តគំនិតទទួលព្រះអង្គ ដែលស្រឡាញ់បុរសនិងស្ត្រីគ្រប់រូបៗប៉ុណ្ណោះទេ ទើបមនុស្សអាចចូលក្នុងលំហដ៏ធំធេងរបស់ព្រះអង្គ។ នៅពេលនោះ នយោបាយនិង សេដ្ឋកិច្ច មានសមត្ថភាពអាចបង្កើតប្រព័ន្ធរបស់ខ្លួនបានដោយយកគំនិតប្រកបដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិតប្រាកដធ្វើជាគ្រឹះ។ នៅពេលនោះ ទើបនយោបាយនិងសេដ្ឋកិច្ច ក៏អាចទៅជាឧបករណ៍យ៉ាងសកម្មសម្រាប់អភិវឌ្ឍន៍មនុស្សទាំងស្រុង និងក៏អាចកសាង សន្តិភាពបានដែរ។

យើងជាគ្រីស្ទបរិស័ទជឿថា ក្នុងព្រះសហគមន៍យើងសុទ្ធតែជាសរីរាង្គរបស់គ្នា ទៅវិញទៅមក យើងក៏ត្រូវការអ្នកដទៃទៅវិញទៅមកដែរ តាមកម្រិតនៃព្រះអំណោយ ទានដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានមកយើង ដើម្បីជាប្រយោជន៍រួម (អក ៤: ៧.២៥ ; ១ករ ១២: ៧)។ ព្រះគ្រីស្ទយាងមកក្នុងលោកនេះដើម្បីនាំព្រះហឫទ័យប្រោសប្រណីរបស់ ព្រះបិតាមកយើង គឺព្រះអង្គបានប្រោសឲ្យយើងមានសមត្ថភាពនឹងរួមចំណែកអំពីព្រះ ជន្មផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។ ហេតុនេះហើយ បានជាយើងត្រូវតែចងចំណងទាក់ទងជា មួយអ្នកដទៃក្នុងឋានៈជាបងប្អូន។ យើងក៏ត្រូវតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ត្រូវ

អត់ទោសឲ្យគ្នា ត្រូវផ្តល់ខ្លួនទាំងស្រុងឲ្យគេ ស្របតាមជម្រើសនៃព្រះហឫទ័យមេត្តា ករុណា ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកមនុស្សជាតិ តាមរយៈព្រះយេស៊ូដែលត្រូវ គេ ធ្លាងនិងមានព្រះជន្មថ្មីដ៏រុងរឿង។ ព្រះគ្រីស្ទក៏ទាក់ទាញអ្វីៗទាំងអស់មករកព្រះអង្គ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ " ខ្ញុំឲ្យវិន័យថ្មីដល់អ្នករាល់គ្នា គឺត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញ ទៅមក។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចខ្ញុំបានស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា ដែរ។ បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក មនុស្សទាំងអស់មុខជាដឹងថា អ្នករាល់ គ្នាពិតជាសាវ័ករបស់ខ្ញុំ" (យហ ១៣:៣៤-៣៥)។ ដំណឹងល្អនេះ ទាមទារឲ្យយើងម្នាក់ៗ បោះជំហានមួយថ្មីទៀត គឺព្យាយាមស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ហើយស្តាប់ទុក្ខលំបាករបស់គេ និងស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេផង សូម្បីតែរបស់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ។ យើងសុខ ចិត្តធ្វើដំណើរដ៏ពិតប្រាកដតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ គឺអ្នកស្រឡាញ់ តែងតែចែកចាយនិង ខិតខំធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ។

ព្រះគ្រីស្ទទទួលមនុស្សម្នាក់ៗទាំងស្រុង ហើយក៏មិនព្រមឲ្យនរណាវិនាសអន្ត រាយឡើយ។ " ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ឲ្យយាងមកក្នុងលោកនេះ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សលោកដោយសារព្រះបុត្រាវិញ " (យហ ៣: ១៧)។ ព្រះអង្គមិន សង្កត់សង្កិតគេ មិនបង្ខំមនុស្សណាឲ្យបើកចិត្តគំនិតថ្វាយព្រះអង្គយាងចូលទេ។ ព្រះ យេស៊ូគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា៖ " ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកដែលធំជាងគេ ត្រូវធ្វើជា អ្នកតូចជាងគេហើយអ្នកដែលដឹកនាំគេ ត្រូវបម្រើគេវិញ។ រីឯខ្ញុំ នៅកណ្តាលចំណោម អ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំធ្វើជាអ្នកបម្រើទៅវិញ " (លក ២២: ៣៤-៣៥)។ ហេតុនេះហើយ បាន ជាគ្រប់កិច្ចការដែលមនុស្សយើងធ្វើ ត្រូវមានឥរិយាបថបម្រើអ្នកដទៃ ជាពិសេសអ្នក ដែលនៅឆ្ងាយជាងគេ និងអ្នកដែលយើងមិនស្គាល់។ ការបម្រើអ្នកដទៃធ្វើឲ្យភាគរកាព មានជីវិតរស់រវើក។

សូមព្រះនាងម៉ារី ជាព្រះមាតារបស់ព្រះយេស៊ូ ជួយឲ្យយើងយល់និងរស់នៅតាម ភាគរកាពជារៀងរាល់ថ្ងៃ គឺតាមភាគរកាពដែលហូរចេញពីព្រះបេះដូងនៃបុត្រារបស់ ព្រះនាង ទើបយើងអាចនាំសន្តិភាពដល់មនុស្សគ្រប់ៗរូប ដែលរស់នៅលើផែនដីដ៏ជា ទីស្រឡាញ់របស់យើង។

ពីបូរីវាទីកង ថ្ងៃទី ០៨ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០១៣

**MESSAGE OF HIS HOLINESS FRANCIS
FOR THE CELEBRATION OF THE WORLD DAY OF PEACE
1 JANUARY 2014**

FRATERNITY, THE FOUNDATION AND PATHWAY TO PEACE

1. In this, my first Message for the World Day of Peace, I wish to offer to everyone, individuals and peoples, my best wishes for a life filled with joy and hope. In the heart of every man and woman is the desire for a full life, including that irrepresible longing for fraternity which draws us to fellowship with others and enables us to see them not as enemies or rivals, but as brothers and sisters to be accepted and embraced.

Fraternity is an essential human quality, for we are relational beings. A lively awareness of our relatedness helps us to look upon and to treat each person as a true sister or brother; without fraternity it is impossible to build a just society and a solid and lasting peace. We should remember that fraternity is generally first learned in the family, thanks above all to the responsible and complementary roles of each of its members, particularly the father and the mother. The family is the well spring of all fraternity, and as such it is the foundation and the first pathway to peace, since, by its vocation, it is meant to spread its love to the world around it.

The ever-increasing number of interconnections and communications in today's world makes us powerfully aware of the

unity and common destiny of the nations. In the dynamics of history, and in the diversity of ethnic groups, societies and cultures, we see the seeds of a vocation to form a community composed of brothers and sisters who accept and care for one another. But this vocation is still frequently denied and ignored in a world marked by a “globalization of indifference” which makes us slowly inured to the suffering of others and closed in on ourselves.

In many parts of the world, there seems to be no end to grave offences against fundamental human rights, especially the right to life and the right to religious freedom. The tragic phenomenon of human trafficking, in which the unscrupulous prey on the lives and the desperation of others, is but one unsettling example of this. Alongside overt armed conflicts are the less visible but no less cruel wars fought in the economic and financial sectors with means which are equally destructive of lives, families and businesses. Globalization, as Benedict XVI pointed out, makes us neighbours, but does not make us brothers.[1] The many situations of inequality, poverty and injustice, are signs not only of a profound lack of fraternity, but also of the absence of a culture of solidarity. New ideologies, characterized by rampant individualism, egocentrism and materialistic consumerism, weaken social bonds, fuelling that “throw away” mentality which leads to contempt for, and the abandonment of, the weakest and those considered “useless”. In this way human coexistence increasingly tends to resemble a mere *do ut des* which is both pragmatic and selfish.

At the same time, it appears clear that contemporary ethical systems remain incapable of producing authentic bonds of fraternity, since a fraternity devoid of reference to a common Father as its ultimate foundation is unable to endure.[2] True

brotherhood among people presupposes and demands a transcendent Fatherhood. Based on the recognition of this fatherhood, human fraternity is consolidated: each person becomes a “neighbour” who cares for others.

“WHERE is YOUR BROTHER?” (GEN 4:9)

2. To understand more fully this human vocation to fraternity, to recognize more clearly the obstacles standing in the way of its realization and to identify ways of overcoming them, it is of primary importance to let oneself be led by knowledge of God’s plan, which is presented in an eminent way in sacred Scripture.

According to the biblical account of creation, all people are descended from common parents, Adam and Eve, the couple created by God in his image and likeness (cf. Gen 1:26), to whom Cain and Abel were born. In the story of this first family, we see the origins of society and the evolution of relations between individuals and peoples.

Abel is a shepherd, Cain is a farmer. Their profound identity and their vocation is to be brothers, albeit in the diversity of their activity and culture, their way of relating to God and to creation. Cain’s murder of Abel bears tragic witness to his radical rejection of their vocation to be brothers. Their story (cf. Gen 4:1-16) brings out the difficult task to which all men and women are called, to live as one, each taking care of the other. Cain, incapable of accepting God’s preference for Abel who had offered him the best of his flock – “The Lord had regard for Abel and his offering; but for Cain and his offering he had no regard” (Gen 4:4-5) – killed Abel out of jealousy. In this way, he refused to regard Abel as a

brother, to relate to him rightly, to live in the presence of God by assuming his responsibility to care for and to protect others. By asking him “Where is your brother?”, God holds Cain accountable for what he has done. He answers: “I do not know. Am I my brother’s keeper?” (Gen 4:9). Then, the Book of Genesis tells us, “Cain went away from the presence of the Lord” (4:16).

We need to ask ourselves what were the real reasons which led Cain to disregard the bond of fraternity and, at the same time, the bond of reciprocity and fellowship which joined him to his brother Abel. God himself condemns and reproves Cain’s collusion with evil: “sin is crouching at your door” (Gen 4:7). But Cain refuses to turn against evil and decides instead to raise his “hand against his brother Abel” (Gen 4:8), thus scorning God’s plan. In this way, he thwarts his primordial calling to be a child of God and to live in fraternity. The story of Cain and Abel teaches that we have an inherent calling to fraternity, but also the tragic capacity to betray that calling. This is witnessed by our daily acts of selfishness, which are at the root of so many wars and so much injustice: many men and women die at the hands of their brothers and sisters who are incapable of seeing themselves as such, that is, as beings made for reciprocity, for communion and self-giving.

“AND YOU WILL ALL BE BROTHERS” (MT 23:8)

3. The question naturally arises: Can the men and women of this world ever fully respond to the longing for fraternity placed within them by God the Father? Will they ever manage by their power alone to overcome indifference, egoism and hatred, and to

accept the legitimate differences typical of brothers and sisters?

By paraphrasing his words, we can summarize the answer given by the Lord Jesus: “For you have only one Father, who is God, and you are all brothers and sisters” (cf. Mt 23:8-9). The basis of fraternity is found in God’s fatherhood. We are not speaking of a generic fatherhood, indistinct and historically ineffectual, but rather of the specific and extraordinarily concrete personal love of God for each man and woman (cf. Mt 6:25-30). It is a fatherhood, then, which effectively generates fraternity, because the love of God, once welcomed, becomes the most formidable means of transforming our lives and relationships with others, opening us to solidarity and to genuine sharing.

In a particular way, human fraternity is regenerated in and by Jesus Christ through his death and resurrection. The Cross is the definitive foundational locus of that fraternity which human beings are not capable of generating themselves. Jesus Christ, who assumed human nature in order to redeem it, loving the Father unto death on the Cross (cf. Phil 2:8), has through his resurrection made of us a new humanity, in full communion with the will of God, with his plan, which includes the full realization of our vocation to fraternity.

From the beginning, Jesus takes up the plan of the Father, acknowledging its primacy over all else. But Christ, with his abandonment to death for love of the Father, becomes the definitive and new principle of us all; we are called to regard ourselves in him as brothers and sisters, inasmuch as we are children of the same Father. He himself is the Covenant; in his person we are reconciled with God and with one another as brothers and sisters. Jesus’ death on the Cross also brings an end to the separation between peoples, between the people of the Covenant and the people of the Gentiles, who

were bereft of hope until that moment, since they were not party to the pacts of the Promise. As we read in the Letter to the Ephesians, Jesus Christ is the one who reconciles all people in himself. He is peace, for he made one people out of the two, breaking down the wall of separation which divided them, that is, the hostility between them. He created in himself one people, one new man, one new humanity (cf. 2:14-16).

All who accept the life of Christ and live in him acknowledge God as Father and give themselves completely to him, loving him above all things. The reconciled person sees in God the Father of all, and, as a consequence, is spurred on to live a life of fraternity open to all. In Christ, the other is welcomed and loved as a son or daughter of God, as a brother or sister, not as a stranger, much less as a rival or even an enemy. In God's family, where all are sons and daughters of the same Father, and, because they are grafted to Christ, sons and daughters in the Son, there are no "disposable lives". All men and women enjoy an equal and inviolable dignity. All are loved by God. All have been redeemed by the blood of Christ, who died on the Cross and rose for all. This is the reason why no one can remain indifferent before the lot of our brothers and sisters.

FRATERNITY, THE FOUNDATION AND PATHWAY TO PEACE

4. This being said, it is easy to realize that fraternity is the foundation and pathway of peace. The social encyclicals written by my predecessors can be very helpful in this regard. It would be sufficient to draw on the definitions of peace found in the encyclicals *Populorum Progressio* by Pope Paul VI and *Sollicitudo Rei Socialis* by John Paul II. From the first we learn that the integral development of peoples is the new name of peace.[3] From the

second, we conclude that peace is an opus solidaritatis.[4]

Paul VI stated that not only individuals but nations too must encounter one another in a spirit of fraternity. As he says: “In this mutual understanding and friendship, in this sacred communion, we must also... work together to build the common future of the human race”.[5] In the first place, this duty falls to those who are most privileged. Their obligations are rooted in human and supernatural fraternity and are manifested in three ways: the duty of solidarity, which requires the richer nations to assist the less developed; the duty of social justice, which requires the realignment of relationships between stronger and weaker peoples in terms of greater fairness; and the duty of universal charity, which entails the promotion of a more humane world for all, a world in which each has something to give and to receive, without the progress of the one constituting an obstacle to the development of the other.[6]

If, then, we consider peace as opus solidaritatis, we cannot fail to acknowledge that fraternity is its principal foundation. Peace, John Paul II affirmed, is an indivisible good. Either it is the good of all or it is the good of none. It can be truly attained and enjoyed, as the highest quality of life and a more human and sustainable development, only if all are guided by solidarity as “a firm and persevering determination to commit oneself to the common good”.[7] This means not being guided by a “desire for profit” or a “thirst for power”. What is needed is the willingness to “lose ourselves” for the sake of others rather than exploiting them, and to “serve them” instead of oppressing them for our own advantage. “The ‘other’ – whether a person, people or nation – [is to be seen] not just as some kind of instrument, with a work capacity and physical strength to be exploited at low cost and then discarded when no longer useful, but as our ‘neighbour’, a ‘helper’”.[8]

Christian solidarity presumes that our neighbour is loved not only as “a human being with his or her own rights and a fundamental equality with everyone else, but as the living image of God the Father, redeemed by the blood of Jesus Christ and placed under the permanent action of the Holy Spirit”,[9] as another brother or sister. As John Paul II noted: “At that point, awareness of the common fatherhood of God, of the brotherhood of all in Christ – ‘children in the Son’ – and of the presence and life-giving action of the Holy Spirit, will bring to our vision of the world a new criterion for interpreting it”,[10] for changing it.

FRATERNITY, A PREREQUISITE FOR FIGHTING POVERTY

5. In his encyclical *Caritas in Veritate*, my predecessor reminded the world how the lack of fraternity between peoples and men and women is a significant cause of poverty.[11] In many societies, we are experiencing a profound poverty of relationships as a result of the lack of solid family and community relationships. We are concerned by the various types of hardship, marginalization, isolation and various forms of pathological dependencies which we see increasing. This kind of poverty can be overcome only through the rediscovery and valuing of fraternal relationships in the heart of families and communities, through the sharing of joys and sorrows, of the hardships and triumphs that are a part of human life.

Moreover, if on the one hand we are seeing a reduction in absolute poverty, on the other hand we cannot fail to recognize that there is a serious rise in relative poverty, that is, instances of inequality between people and groups who live together in particular regions or in a determined historical-cultural context. In

this sense, effective policies are needed to promote the principle of fraternity, securing for people – who are equal in dignity and in fundamental rights – access to capital, services, educational resources, healthcare and technology so that every person has the opportunity to express and realize his or her life project and can develop fully as a person.

One also sees the need for policies which can lighten an excessive imbalance between incomes. We must not forget the Church’s teaching on the so-called social mortgage, which holds that although it is lawful, as Saint Thomas Aquinas says, and indeed necessary “that people have ownership of goods”, [12] insofar as their use is concerned, “they possess them as not just their own, but common to others as well, in the sense that they can benefit others as well as themselves”. [13]

Finally, there is yet another form of promoting fraternity – and thus defeating poverty – which must be at the basis of all the others. It is the detachment of those who choose to live a sober and essential lifestyle, of those who, by sharing their own wealth, thus manage to experience fraternal communion with others. This is fundamental for following Jesus Christ and being truly Christian. It is not only the case of consecrated persons who profess the vow of poverty, but also of the many families and responsible citizens who firmly believe that it is their fraternal relationship with their neighbours which constitutes their most precious good.

THE REDISCOVERY OF FRATERNITY IN THE ECONOMY

6. The grave financial and economic crises of the present time – which find their origin in the progressive distancing of man from God and from his neighbour, in the greedy pursuit of material goods on the one hand, and in the impoverishment of interpersonal and community

relations on the other – have pushed man to seek satisfaction, happiness and security in consumption and earnings out of all proportion to the principles of a sound economy. In 1979 John Paul II had called attention to “a real perceptible danger that, while man’s dominion over the world of things is making enormous advances, he should lose the essential threads of his dominion and in various ways let his humanity be subjected to the world and become himself something subject to manipulation in many ways – even if the manipulation is often not perceptible directly – through the whole of the organization of community life, through the production system and through pressure from the means of social communication.”[14]

The succession of economic crises should lead to a timely rethinking of our models of economic development and to a change in lifestyles. Today’s crisis, even with its serious implications for people’s lives, can also provide us with a fruitful opportunity to rediscover the virtues of prudence, temperance, justice and strength. These virtues can help us to overcome difficult moments and to recover the fraternal bonds which join us one to another, with deep confidence that human beings need and are capable of something greater than maximizing their individual interest. Above all, these virtues are necessary for building and preserving a society in accord with human dignity.

FRATERNITY EXTINGUISHES WAR

7. In the past year, many of our brothers and sisters have continued to endure the destructive experience of war, which constitutes a grave and deep wound inflicted on fraternity. Many conflicts are taking place amid general indifference. To all those who live in lands where

weapons impose terror and destruction, I assure you of my personal closeness and that of the whole Church, whose mission is to bring Christ's love to the defenceless victims of forgotten wars through her prayers for peace, her service to the wounded, the starving, refugees, the displaced and all those who live in fear. The Church also speaks out in order to make leaders hear the cry of pain of the suffering and to put an end to every form of hostility, abuse and the violation of fundamental human rights.[15]

For this reason, I appeal forcefully to all those who sow violence and death by force of arms: in the person you today see simply as an enemy to be beaten, discover rather your brother or sister, and hold back your hand! Give up the way of arms and go out to meet the other in dialogue, pardon and reconciliation, in order to rebuild justice, trust, and hope around you! "From this standpoint, it is clear that, for the world's peoples, armed conflicts are always a deliberate negation of international harmony, and create profound divisions and deep wounds which require many years to heal. Wars are a concrete refusal to pursue the great economic and social goals that the international community has set itself".[16]

Nevertheless, as long as so great a quantity of arms are in circulation as at present, new pretexts can always be found for initiating hostilities. For this reason, I make my own the appeal of my predecessors for the non-proliferation of arms and for disarmament of all parties, beginning with nuclear and chemical weapons disarmament.

We cannot however fail to observe that international agreements and national laws – while necessary and greatly to be desired – are not of themselves sufficient to protect humanity from the risk of armed conflict. A conversion of hearts is needed which would permit everyone to recognize in the other a brother or sister to care for, and to

work together with, in building a fulfilling life for all. This is the spirit which inspires many initiatives of civil society, including religious organizations, to promote peace. I express my hope that the daily commitment of all will continue to bear fruit and that there will be an effective application in international law of the right to peace, as a fundamental human right and a necessary prerequisite for every other right.

CORRUPTION AND ORGANIZED CRIME THREATEN FRATERNITY

8. The horizon of fraternity also has to do with the need for fulfilment of every man and woman. People's legitimate ambitions, especially in the case of the young, should not be thwarted or offended, nor should people be robbed of their hope of realizing them. Nevertheless, ambition must not be confused with the abuse of power. On the contrary, people should compete with one another in mutual esteem (cf. Rm 12:10). In disagreements, which are also an unavoidable part of life, we should always remember that we are brothers and sisters, and therefore teach others and teach ourselves not to consider our neighbour as an enemy or as an adversary to be eliminated.

Fraternity generates social peace because it creates a balance between freedom and justice, between personal responsibility and solidarity, between the good of individuals and the common good. And so a political community must act in a transparent and responsible way to favour all this. Citizens must feel themselves represented by the public authorities in respect for their freedom. Yet frequently a wedge is driven between citizens and institutions by partisan interests which disfigure that relationship, fostering the creation of an enduring climate of conflict.

An authentic spirit of fraternity overcomes the individual

selfishness which conflicts with people's ability to live in freedom and in harmony among themselves. Such selfishness develops socially – whether it is in the many forms of corruption, so widespread today, or in the formation of criminal organizations, from small groups to those organized on a global scale. These groups tear down legality and justice, striking at the very heart of the dignity of the person. These organizations gravely offend God, they hurt others and they harm creation, all the more so when they have religious overtones.

I also think of the heartbreaking drama of drug abuse, which reaps profits in contempt of the moral and civil laws. I think of the devastation of natural resources and ongoing pollution, and the tragedy of the exploitation of labour. I think too of illicit money trafficking and financial speculation, which often prove both predatory and harmful for entire economic and social systems, exposing millions of men and women to poverty. I think of prostitution, which every day reaps innocent victims, especially the young, robbing them of their future. I think of the abomination of human trafficking, crimes and abuses against minors, the horror of slavery still present in many parts of the world; the frequently overlooked tragedy of migrants, who are often victims of disgraceful and illegal manipulation.

As John XXIII wrote: “There is nothing human about a society based on relationships of power. Far from encouraging, as it should, the attainment of people's growth and perfection, it proves oppressive and restrictive of their freedom”.[17] Yet human beings can experience conversion; they must never despair of being able to change their lives. I wish this to be a message of hope and confidence for all, even for those who have committed brutal crimes, for God does not wish the death of the sinner, but that he converts and lives (cf. Ez 18:23). In the broad context of human social relations, when we look to crime

and punishment, we cannot help but think of the inhumane conditions in so many prisons, where those in custody are often reduced to a subhuman status in violation of their human dignity and stunted in their hope and desire for rehabilitation. The Church does much in these environments, mostly in silence. I exhort and I encourage everyone to do more, in the hope that the efforts being made in this area by so many courageous men and women will be increasingly supported, fairly and honestly, by the civil authorities as well.

FRATERNITY HELPS TO PRESERVE AND CULTIVATE NATURE

9. The human family has received from the Creator a common gift: nature. The Christian view of creation includes a positive judgement about the legitimacy of interventions on nature if these are meant to be beneficial and are performed responsibly, that is to say, by acknowledging the “grammar” inscribed in nature and by wisely using resources for the benefit of all, with respect for the beauty, finality and usefulness of every living being and its place in the ecosystem.

Nature, in a word, is at our disposition and we are called to exercise a responsible stewardship over it. Yet so often we are driven by greed and by the arrogance of dominion, possession, manipulation and exploitation; we do not preserve nature; nor do we respect it or consider it a gracious gift which we must care for and set at the service of our brothers and sisters, including future generations.

In a particular way, the agricultural sector is the primary productive sector with the crucial vocation of cultivating and protecting natural resources in order to feed humanity. In this

regard the continuing disgrace of hunger in the world moves me to share with you the question: How are we using the earth's resources? Contemporary societies should reflect on the hierarchy of priorities to which production is directed. It is a truly pressing duty to use the earth's resources in such a way that all may be free from hunger. Initiatives and possible solutions are many, and are not limited to an increase in production. It is well known that present production is sufficient, and yet millions of persons continue to suffer and die from hunger, and this is a real scandal. We need, then, to find ways by which all may benefit from the fruits of the earth, not only to avoid the widening gap between those who have more and those who must be content with the crumbs, but above all because it is a question of justice, equality and respect for every human being. In this regard I would like to remind everyone of that necessary universal destination of all goods which is one of the fundamental principles of the Church's social teaching. Respect for this principle is the essential condition for facilitating an effective and fair access to those essential and primary goods which every person needs and to which he or she has a right.

CONCLUSION

10. Fraternity needs to be discovered, loved, experienced, proclaimed and witnessed to. But only love, bestowed as a gift from God, enables us to accept and fully experience fraternity.

The necessary realism proper to politics and economy cannot be reduced to mere technical know-how bereft of ideals and unconcerned with the transcendent dimension of man. When this openness to God is lacking, every human activity is impoverished and persons are reduced to objects that can be exploited. Only when politics and the economy are open to moving within the wide space ensured by the One who loves each man and each woman, will they

achieve an ordering based on a genuine spirit of fraternal charity and become effective instruments of integral human development and peace.

We Christians believe that in the Church we are all members of a single body, all mutually necessary, because each has been given a grace according to the measure of the gift of Christ, for the common good (cf. Eph 4:7,25; 1 Cor 12:7). Christ has come to the world so as to bring us divine grace, that is, the possibility of sharing in his life. This entails weaving a fabric of fraternal relationships marked by reciprocity, forgiveness and complete self-giving, according to the breadth and the depth of the love of God offered to humanity in the One who, crucified and risen, draws all to himself: “A new commandment I give to you, that you love one another; even as I have loved you, that you also love one another. By this all will know that you are my disciples, if you have love for one another” (Jn 13:34-35). This is the good news that demands from each one a step forward, a perennial exercise of empathy, of listening to the suffering and the hopes of others, even those furthest away from me, and walking the demanding path of that love which knows how to give and spend itself freely for the good of all our brothers and sisters.

Christ embraces all of humanity and wishes no one to be lost. “For God sent the Son into the world, not to condemn the world, but that the world might be saved through him” (Jn 3:17). He does it without oppressing or constraining anyone to open to him the doors of heart and mind. “Let the greatest among you become as the youngest, and the leader as one who serves” – Jesus Christ says – “I am among you as one who serves” (Lk 22:26-27). Every activity therefore must be distinguished by an attitude of service to persons, especially those furthest away and less known. Service is the soul of that fraternity that builds up peace.

May Mary, the Mother of Jesus, help us to understand and live every day the fraternity that springs up from the heart of her Son, so as to bring peace to each person on this our beloved earth.

From the Vatican, 8 December 2013

**MESSAGE DU PAPE FRANÇOIS
POUR LA CÉLÉBRATION DE LA XLVIIe JOURNÉE MONDIALE DE
LA PAIX 1er JANVIER 2014**

LA FRATERNITE, FONDEMENT ET ROUTE POUR LA PAIX

1. Dans mon premier message pour la Journée mondiale de la Paix je désire adresser à tous, personnes et peuples, le vœu d'une existence pleine de joie et d'espérance. Dans le cœur de chaque homme et de chaque femme habite en effet le désir d'une vie pleine, à laquelle appartient une soif irrépressible de fraternité, qui pousse vers la communion avec les autres, en qui nous ne trouvons pas des ennemis ou des concurrents, mais des frères à accueillir et à embrasser.

En effet, la fraternité est une dimension essentielle de l'homme, qui est un être relationnel. La vive conscience d'être en relation nous amène à voir et à traiter chaque personne comme une vraie sœur et un vrai frère ; sans cela, la construction d'une société juste, d'une paix solide et durable devient impossible. Et il faut immédiatement rappeler que la fraternité commence habituellement à s'apprendre au sein de la famille, surtout grâce aux rôles responsables et complémentaires de tous ses membres, en particulier du père et de la mère. La famille est la source de toute fraternité, et par conséquent elle est aussi le fondement et la première route de la paix, puisque par vocation, elle devrait gagner le monde par son amour.

Le nombre toujours croissant d'interconnexions et de communications qui enveloppent notre planète rend plus palpable la conscience de l'unité et du partage d'un destin commun entre les nations de la terre. Dans les dynamismes de l'histoire, de même que dans la diversité des ethnies, des sociétés et des cultures, nous voyons ainsi semée la vocation à former une communauté composée de frères qui s'accueillent réciproquement, en prenant soin les uns des autres. Mais une telle vocation est encore aujourd'hui souvent contrariée et démentie par les faits, dans un monde caractérisé par cette " mondialisation de l'indifférence ", qui nous fait lentement nous " habituer " à la souffrance de l'autre, en nous fermant sur nous-mêmes.

Dans de nombreuses parties du monde, la grave atteinte aux droits humains fondamentaux, surtout au droit à la vie et à la liberté religieuse ne semble pas connaître de pause. Le tragique phénomène du trafic des êtres humains, sur la vie et le désespoir desquels spéculent des personnes sans scrupules, en représente un exemple inquiétant. Aux guerres faites d'affrontements armés, s'ajoutent des guerres moins visibles, mais non moins cruelles, qui se livrent dans le domaine économique et financier avec des moyens aussi destructeurs de vies, de familles, d'entreprises. Comme l'a affirmé Benoît XVI, la mondialisation nous rend proches, mais ne nous rend pas frères.[1] En outre, les nombreuses situations d'inégalités, de pauvreté et d'injustice, signalent non seulement une carence profonde de fraternité, mais aussi l'absence d'une culture de la solidarité. Les idéologies nouvelles, caractérisées par un individualisme diffus, un égocentrisme et un consumérisme matérialiste affaiblissent les liens sociaux, en alimentant cette mentalité du " déchet ", qui pousse au mépris et à l'abandon des plus faibles, de ceux qui sont considérés comme " inutiles ". Ainsi

le vivre ensemble humain devient toujours plus semblable à un simple ‘do ut des’ pragmatique et égoïste.

En même temps, il apparaît clairement que les éthiques contemporaines deviennent aussi incapables de produire des liens authentiques de fraternité, puisqu’une fraternité privée de la référence à un Père commun, comme son fondement ultime, ne réussit pas à subsister.[2] Une fraternité véritable entre les hommes suppose et exige une paternité transcendante. À partir de la reconnaissance de cette paternité, se consolide la fraternité entre les hommes, c’est-à-dire l’attitude de se faire le “ prochain ” qui prend soin de l’autre.

« OÙ EST TON FRÈRE » (GN 4, 9)

2. Pour mieux comprendre cette vocation de l’homme à la fraternité, pour reconnaître de façon plus adéquate les obstacles qui s’opposent à sa réalisation et découvrir les chemins de leur dépassement, il est fondamental de se laisser guider par la connaissance du dessein de Dieu, tel qu’il est présenté de manière éminente dans la Sainte Écriture.

Selon le récit des origines, tous les hommes proviennent de parents communs, d’Adam et Ève, couple créé par Dieu à son image et à sa ressemblance (cf. Gn 1, 26), de qui naissent Caïn et Abel. Dans l’événement de la famille primitive, nous lisons la genèse de la société, l’évolution des relations entre les personnes et les peuples.

Abel est berger, Caïn est paysan. Leur identité profonde et à la fois leur vocation, est celle d’être frères, aussi dans la diversité de leur activité et de leur culture, de leur manière de se rapporter à Dieu et au créé. Mais le meurtre d’Abel par Caïn atteste tragiquement le rejet radical de la vocation à être frères. Leur histoire (cf. Gn 4, 1-16) met en évidence la tâche difficile à laquelle tous les hommes sont appelés,

de vivre unis, en prenant soin l'un de l'autre. Caïn, n'acceptant pas la prédilection de Dieu pour Abel qui lui offrait le meilleur de son troupeau – « le Seigneur agréa Abel et son offrande, mais il n'agréa pas Caïn et son offrande » (Gn 4, 4-5) – tue Abel par jalousie. De cette façon, il refuse de se reconnaître frère, d'avoir une relation positive avec lui, de vivre devant Dieu, en assumant ses responsabilités de soin et de protection de l'autre. À la question : « Où es ton frère ? », avec laquelle Dieu interpelle Caïn, lui demandant compte de son œuvre, il répond : « Je ne sais pas. Suis-je le gardien de mon frère ? » (Gn 4, 9). Puis nous dit la Genèse, « Caïn se retira de la présence du Seigneur » (4, 16).

Il faut s'interroger sur les motifs profonds qui ont entraîné Caïn à méconnaître le lien de fraternité et, aussi le lien de réciprocité et de communion qui le liait à son frère Abel. Dieu lui-même dénonce et reproche à Caïn une proximité avec le mal : « le péché n'est-il pas à ta porte ? » (Gn 4, 7). Caïn, toutefois, refuse de s'opposer au mal et décide de « se jeter sur son frère Abel » (Gn 4, 8), méprisant le projet de Dieu. Il lèse ainsi sa vocation originare à être fils de Dieu et à vivre la fraternité. Le récit de Caïn et d'Abel enseigne que l'humanité porte inscrite en elle une vocation à la fraternité, mais aussi la possibilité dramatique de sa trahison. En témoigne l'égoïsme quotidien qui est à la base de nombreuses guerres et de nombreuses injustices : beaucoup d'hommes et de femmes meurent en effet par la main de frères et de sœurs qui ne savent pas se reconnaître tels, c'est-à-dire comme des êtres faits pour la réciprocité, pour la communion et pour le don.

« ET VOUS ÊTES TOUS DES FRÈRES » (MT 23, 8)

3. La question surgit spontanément : les hommes et les femmes de ce monde ne pourront-ils jamais correspondre pleinement à la soif de

fraternité, inscrite en eux par Dieu Père ? Réussiront-ils avec leurs seules forces à vaincre l'indifférence, l'égoïsme et la haine, à accepter les différences légitimes qui caractérisent les frères et les sœurs ?

En paraphrasant ses paroles, nous pourrions synthétiser ainsi la réponse que nous donne le Seigneur Jésus : puisqu'il y a un seul Père qui est Dieu, vous êtes tous des frères (cf. Mt 23, 8-9). La racine de la fraternité est contenue dans la paternité de Dieu. Il ne s'agit pas d'une paternité générique, indistincte et inefficace historiquement, mais bien de l'amour personnel, précis et extraordinairement concret de Dieu pour chaque homme (cf. Mt 6, 25-30). Il s'agit donc d'une paternité efficacement génératrice de fraternité, parce que l'amour de Dieu, quand il est accueilli, devient le plus formidable agent de transformation de l'existence et des relations avec l'autre, ouvrant les hommes à la solidarité et au partage agissant.

En particulier, la fraternité humaine est régénérée en et par Jésus Christ dans sa mort et résurrection. La croix est le "lieu" définitif de fondation de la fraternité, que les hommes ne sont pas en mesure de générer tout seuls. Jésus Christ, qui a assumé la nature humaine pour la racheter, en aimant le Père jusqu'à la mort, et à la mort de la croix (cf. Ph 2, 8), nous constitue par sa résurrection comme humanité nouvelle, en pleine communion avec la volonté de Dieu, avec son projet, qui comprend la pleine réalisation de la vocation à la fraternité. Jésus reprend depuis le commencement le projet du Père, en lui reconnaissant le primat sur toutes choses.

Mais le Christ, dans son abandon à la mort par amour du Père, devient principe nouveau et définitif de nous tous, appelés à nous reconnaître en Lui comme frères parce qu'enfants du même Père. Il est l'Alliance même, l'espace personnel de la réconciliation de l'homme avec Dieu et des frères entre eux. Dans la mort en croix de

Jésus, il y a aussi le dépassement de la séparation entre peuples, entre le peuple de l'Alliance et le peuple des Gentils, privé d'espérance parce que resté étranger jusqu'à ce moment aux engagements de la Promesse. Comme on lit dans la Lettre aux Éphésiens, Jésus Christ est celui qui réconcilie en lui tous les hommes. Il est la paix puisque des deux peuples il en a fait un seul, abattant le mur de séparation qui les divisait, c'est-à-dire l'inimitié. Il a créé en lui-même un seul peuple, un seul homme nouveau, une seule humanité nouvelle (cf. 2, 14-16).

Celui qui accepte la vie du Christ et vit en Lui, reconnaît Dieu comme Père et se donne lui-même totalement à Lui, en l'aimant au-dessus de toute chose. L'homme réconcilié voit en Dieu le Père de tous et, par conséquent, il est incité à vivre une fraternité ouverte à tous. Dans le Christ, l'autre est accueilli et aimé en tant que fils ou fille de Dieu, comme frère ou sœur, non comme un étranger, encore moins comme un antagoniste ou même un ennemi. Dans la famille de Dieu, où tous sont enfants d'un même Père, et parce que greffés dans le Christ, fils dans le Fils, il n'y a pas de "vies de déchet". Tous jouissent d'une dignité égale et intangible. Tous sont aimés de Dieu, tous ont été rachetés par le sang du Christ, mort et ressuscité pour chacun. C'est la raison pour laquelle on ne peut rester indifférent au sort des frères.

LA FRATERNITÉ, FONDAMENT ET ROUTE POUR LA PAIX

4. Cela posé, il est facile de comprendre que la fraternité est fondement et route pour la paix. Les Encycliques sociales de mes prédécesseurs offrent une aide précieuse dans ce sens. Il serait suffisant de se référer aux définitions de la paix de *Populorum progressio* de Paul VI ou de *Sollicitudo rei socialis* de Jean-Paul II. De la première nous retirons que le développement intégral des peuples est le nouveau

nom de la paix.[3] De la seconde, que la paix est opus solidaritatis.[4]

Paul VI affirmait que non seulement les personnes mais aussi les nations doivent se rencontrer dans un esprit de fraternité. Et il explique : « Dans cette compréhension et cette amitié mutuelles, dans cette communion sacrée, nous devons [...] œuvrer ensemble pour édifier l'avenir commun de l'humanité ».[5] Ce devoir concerne en premier lieu les plus favorisés. Leurs obligations sont enracinées dans la fraternité humaine et surnaturelle et se présentent sous un triple aspect : le devoir de solidarité, qui exige que les nations riches aident celles qui sont moins avancées ; le devoir de justice sociale qui demande la recomposition en termes plus corrects des relations défectueuses entre peuples forts et peuples faibles ; le devoir de charité universelle, qui implique la promotion d'un monde plus humain pour tous, un monde dans lequel tous aient quelque chose à donner et à recevoir, sans que le progrès des uns constitue un obstacle au développement des autres.[6]

Ainsi, si on considère la paix comme opus solidaritatis, de la même manière, on ne peut penser en même temps, que la fraternité n'en soit pas le fondement principal. La paix, affirme Jean-Paul II, est un bien indivisible. Ou c'est le bien de tous ou il ne l'est de personne. Elle peut être réellement acquise et goûtée, en tant que meilleure qualité de la vie et comme développement plus humain et durable, seulement si elle crée de la part de tous, « une détermination ferme et persévérante à s'engager pour le bien commun »[7]. Cela implique de ne pas se laisser guider par « l'appétit du profit » et par « la soif du pouvoir ». Il faut avoir la disponibilité de « “se perdre” en faveur de l'autre au lieu de l'exploiter, et de “le servir” au lieu de l'opprimer pour son propre avantage. [...] L'“autre” – personne, peuple ou nation – [n'est pas vu] comme un instrument quelconque dont on exploite à peu de frais la capacité de travail et la résistance physique pour

l'abandonner quand il ne sert plus, mais comme notre "semblable", une "aide".[8]

La solidarité chrétienne suppose que le prochain soit aimé non seulement comme « un être humain avec ses droits et son égalité fondamentale à l'égard de tous, mais [comme] l'image vivante de Dieu le Père, rachetée par le sang du Christ et objet de l'action constante de l'Esprit Saint »[9], comme un autre frère. « Alors – rappelle Jean-Paul II ? la conscience de la paternité commune de Dieu, de la fraternité de tous les hommes dans le Christ, "fils dans le Fils", de la présence et de l'action vivifiante de l'Esprit Saint, donnera à notre regard sur le monde comme un nouveau critère d'interprétation », [10] pour le transformer.

FRATERNITÉ, PRÉMISSE POUR VAINCRE LA PAUVRETÉ

5. Dans Caritas in veritate, mon Prédécesseur rappelait au monde combien le manque de fraternité entre les peuples et les hommes est une cause importante de la pauvreté.[11] Dans de nombreuses sociétés, nous expérimentons une profonde pauvreté relationnelle due à la carence de solides relations familiales et communautaires. Nous assistons avec préoccupation à la croissance de différents types de malaise, de marginalisation, de solitude et de formes variées de dépendance pathologique. Une semblable pauvreté peut être dépassée seulement par la redécouverte et la valorisation de rapports fraternels au sein des familles et des communautés, à travers le partage des joies et des souffrances, des difficultés et des succès qui accompagnent la vie des personnes.

En outre, si d'un côté on rencontre une réduction de la pauvreté absolue, d'un autre, on ne peut pas ne pas reconnaître une grave croissance de la pauvreté relative, c'est-à-dire des inégalités entre

personnes et groupes qui vivent dans une même région, ou dans un même contexte historico-culturel. En ce sens, sont aussi utiles des politiques efficaces qui promeuvent le principe de la fraternité, assurant aux personnes – égales dans leur dignité et dans leurs droits fondamentaux – d'accéder aux « capitaux », aux services, aux ressources éducatives, sanitaires, technologiques afin que chacun ait l'opportunité d'exprimer et de réaliser son projet de vie, et puisse se développer pleinement comme personne.

On reconnaît aussi la nécessité de politiques qui servent à atténuer une répartition inéquitable excessive du revenu. Nous ne devons pas oublier l'enseignement de l'Église sur ce qu'on appelle l'hypothèque sociale, sur la base de laquelle, comme le dit saint Thomas d'Aquin, il est permis et même nécessaire « que l'homme ait la propriété des biens »[12], quant à l'usage, « il ne doit jamais tenir les choses qu'il possède comme n'appartenant qu'à lui, mais les regarder aussi comme communes, en ce sens qu'elles puissent profiter non seulement à lui mais aussi aux autres ».[13]

Enfin, il y a une dernière manière de promouvoir la fraternité – et ainsi de vaincre la pauvreté – qui doit être à la base de toutes les autres. C'est le détachement de celui qui choisit d'adopter des styles de vie sobres et basés sur l'essentiel, de celui qui, partageant ses propres richesses, réussit ainsi à faire l'expérience de la communion fraternelle avec les autres. Cela est fondamental pour suivre Jésus Christ et être vraiment des chrétiens. C'est le cas non seulement des personnes consacrées qui font vœux de pauvreté, mais aussi de nombreuses familles et de nombreux citoyens responsables, qui croient fermement que c'est la relation fraternelle avec le prochain qui constitue le bien le plus précieux.

LA REDÉCOUVERTE DE LA FRATERNITÉ DANS L'ÉCONOMIE.

6. Les graves crises financières et économiques contemporaines – qui trouvent leur origine, d'un côté dans l'éloignement progressif de l'homme vis-à-vis de Dieu et du « prochain », ainsi que dans la recherche avide des bien matériels, et, de l'autre, dans l'appauvrissement des relations interpersonnelles et communautaires – ont poussé de nombreuses personnes à rechercher la satisfaction, le bonheur et la sécurité dans la consommation et dans le gain, au-delà de toute logique d'une saine économie. Déjà en 1979 Jean Paul II dénonçait l'existence d' « un danger réel et perceptible : tandis que progresse énormément la domination de l'homme sur le monde des choses, l'homme risque de perdre les fils conducteurs de cette domination, de voir son humanité soumise de diverses manières à ce monde, et de devenir ainsi lui-même l'objet de manipulations multiformes – pas toujours directement perceptibles – à travers toute l'organisation de la vie communautaire, à travers le système de production, par la pression des moyens de communication sociale ».[14]

La succession des crises économiques doit conduire à d'opportunes nouvelles réflexions sur les modèles de développement économique, et à un changement dans les modes de vie. La crise d'aujourd'hui, avec son lourd héritage pour la vie des personnes, peut être aussi une occasion propice pour retrouver les vertus de prudence, de tempérance, de justice et de force. Elles peuvent aider à dépasser les moments difficiles et à redécouvrir les liens fraternels qui nous lient les uns aux autres, avec la confiance profonde dont l'homme a besoin et est capable de quelque chose de plus que la maximalisation de ses propres intérêts individuels. Surtout ces vertus sont nécessaires pour construire et maintenir une société à la mesure de la dignité humaine.

LA FRATERNITÉ ÉTEINT LA GUERRE

7. Dans l'année qui vient de s'écouler, beaucoup de nos frères et sœurs ont continué à vivre l'expérience déchirante de la guerre, qui constitue une grave et profonde blessure portée à la fraternité. Nombreux sont les conflits qui se poursuivent dans l'indifférence générale. À tous ceux qui vivent sur des terres où les armes imposent terreur et destructions, j'assure ma proximité personnelle et celle de toute l'Église. Cette dernière a pour mission de porter la charité du Christ également aux victimes sans défense des guerres oubliées, à travers la prière pour la paix, le service aux blessés, aux affamés, aux réfugiés, aux personnes déplacées et à tous ceux qui vivent dans la peur. L'Église élève aussi la voix pour faire parvenir aux responsables le cri de douleur de cette humanité souffrante, et pour faire cesser, avec les hostilités, tout abus et toute violation des droits fondamentaux de l'homme[15].

Pour cette raison, je désire adresser un appel fort à tous ceux qui, par les armes, sèment la violence et la mort : redécouvrez votre frère en celui qu'aujourd'hui vous considérez seulement comme un ennemi à abattre, et arrêtez votre main ! Renoncez à la voie des armes et allez à la rencontre de l'autre par le dialogue, le pardon, et la réconciliation, pour reconstruire la justice, la confiance et l'espérance autour de vous ! « Dans cette optique, il apparaît clair que, dans la vie des peuples, les conflits armés constituent toujours la négation délibérée de toute entente internationale possible, en créant des divisions profondes et des blessures déchirantes qui ont besoin de nombreuses années pour se refermer. Les guerres constituent le refus concret de s'engager pour atteindre les grands objectifs économiques et sociaux que la communauté internationale s'est donnée »[16].

Cependant, tant qu'il y aura une si grande quantité d'armement

en circulation, comme actuellement, on pourra toujours trouver de nouveaux prétextes pour engager les hostilités. Pour cette raison, je fais mien l'appel de mes prédécesseurs en faveur de la non prolifération des armes et du désarmement de la part de tous, en commençant par le désarmement nucléaire et chimique.

Mais nous ne pouvons pas ne pas constater que les accords internationaux et les lois nationales, bien que nécessaires et hautement souhaitables, ne sont pas suffisants à eux seuls pour mettre l'humanité à l'abri du risque de conflits armés. Une conversion des cœurs est nécessaire, qui permette à chacun de reconnaître dans l'autre un frère dont il faut prendre soin, avec lequel travailler pour construire une vie en plénitude pour tous. Voilà l'esprit qui anime beaucoup d'initiatives de la société civile, y compris les organisations religieuses, en faveur de la paix. Je souhaite que l'engagement quotidien de tous continue à porter du fruit et que l'on puisse parvenir à l'application effective, dans le droit international, du droit à la paix, comme droit humain fondamental, condition préalable nécessaire à l'exercice de tous les autres droits.

LA CORRUPTION ET LE CRIME ORGANISÉ CONTRECARRENT LA FRATERNITÉ

8. L'horizon de la fraternité renvoie à la croissance en plénitude de tout homme et de toute femme. Les justes ambitions d'une personne, surtout si elle est jeune, ne doivent pas être frustrées ni blessées, l'espérance de pouvoir les réaliser ne doit pas être volée. Cependant, l'ambition ne doit pas être confondue avec la prévarication. Au contraire, il convient de rivaliser dans l'estime réciproque (cf. Rm 12, 10). De même, dans les querelles, qui sont un aspect inévitable de la vie, il faut toujours se rappeler d'être frères, et, en conséquence, éduquer et s'éduquer à ne pas considérer le prochain comme un ennemi ou comme un adversaire

à éliminer.

La fraternité génère la paix sociale, parce qu'elle crée un équilibre entre liberté et justice, entre responsabilité personnelle et solidarité, entre bien des individus et bien commun. Une communauté politique doit, alors, agir de manière transparente et responsable pour favoriser tout cela. Les citoyens doivent se sentir représentés par les pouvoirs publics dans le respect de leur liberté. Inversement, souvent, entre citoyen et institutions, se glissent des intérêts de parti qui déforment cette relation, favorisant la création d'un climat de perpétuel conflit.

Un authentique esprit de fraternité est vainqueur de l'égoïsme individuel qui empêche les personnes de vivre entre elles librement et harmonieusement. Cet égoïsme se développe socialement, soit dans les multiples formes de corruption, aujourd'hui partout répandues, soit dans la formation des organisations criminelles – des petits groupes jusqu'aux groupes organisés à l'échelle globale – qui, minant en profondeur la légalité et la justice, frappent au cœur la dignité de la personne. Ces organisations offensent gravement Dieu, nuisent aux frères et lèsent la création, et encore plus lorsqu'elles ont une connotation religieuse.

Je pense au drame déchirant de la drogue sur laquelle on s'enrichit dans le mépris des lois morales et civiles, à la dévastation des ressources naturelles et à pollution en cours, à la tragédie de l'exploitation dans le travail. Je pense aux trafics illicites d'argent comme à la spéculation financière, qui souvent prend un caractère prédateur et nocif pour des systèmes économiques et sociaux entiers, exposant des millions d'hommes et de femmes à la pauvreté. Je pense à la prostitution qui chaque jour fauche des victimes innocentes, surtout parmi les plus jeunes, leur volant leur avenir. Je pense à l'abomination du trafic des êtres humains,

aux délits et aux abus contre les mineurs, à l'esclavage qui répand encore son horreur en tant de parties du monde, à la tragédie souvent pas entendue des migrants sur lesquels on spéculé indignement dans l'illégalité.

Jean XXIII a écrit à ce sujet : « Une société fondée uniquement sur des rapports de force n'aurait rien d'humain : elle comprimerait nécessairement la liberté des hommes, au lieu d'aider et d'encourager celle-ci à se développer et à se perfectionner »[17]. Mais l'homme peut se convertir et il ne faut jamais désespérer de la possibilité de changer de vie. Je voudrais que ce message soit un message de confiance pour tous, aussi pour ceux qui ont commis des crimes atroces, parce que Dieu ne veut pas la mort du pêcheur, mais qu'il se convertisse et qu'il vive (cf. Ez 18, 23). Dans le vaste contexte de la société humaine, en ce qui concerne le délit et la peine, on pense aussi aux conditions inhumaines de tant de prisons, où le détenu est souvent réduit à un état sous-humain, sa dignité d'homme se trouvant violée, étouffé aussi dans son expression et sa volonté de rachat. L'Église fait beaucoup dans tous ces domaines, et le plus souvent en silence. J'exhorte et j'encourage à faire toujours plus, dans l'espérance que de telles actions mises en œuvre par tant d'hommes et de femmes courageux puissent être toujours plus loyalement et honnêtement soutenues aussi par les pouvoirs civils.

LA FRATERNITÉ AIDE À GARDER ET À CULTIVER LA NATURE

9. La famille humaine a reçu en commun un don du Créateur : la nature. La vision chrétienne de la création comporte un jugement positif sur la licéité des interventions sur la nature pour en tirer bénéfice, à condition d'agir de manière responsable, c'est-à-dire en

en reconnaissant la “grammaire” qui est inscrite en elle, et en utilisant sagement les ressources au bénéfice de tous, respectant la beauté, la finalité et l’utilité de chaque être vivant et de sa fonction dans l’écosystème.

Bref, la nature est à notre disposition, et nous sommes appelés à l’administrer de manière responsable. Par contre, nous sommes souvent guidés par l’avidité, par l’orgueil de dominer, de posséder, de manipuler, de tirer profit ; nous ne gardons pas la nature, nous ne la respectons pas, nous ne la considérons pas comme un don gratuit dont nous devons prendre soin et mettre au service des frères, y compris les générations futures.

En particulier, le secteur agricole est le secteur productif premier qui a la vocation vitale de cultiver et de garder les ressources naturelles pour nourrir l’humanité. À cet égard, la persistance honteuse de la faim dans le monde m’incite à partager avec vous cette demande : de quelle manière usons-nous des ressources de la terre ? Les sociétés doivent aujourd’hui réfléchir sur la hiérarchie des priorités auxquelles on destine la production. En effet, c’est un devoir contraignant d’utiliser les ressources de la terre de manière à ce que tous soient délivrés de la faim. Les initiatives et les solutions possibles sont nombreuses et ne se limitent pas à l’augmentation de la production. Il est bien connu que celle-ci est actuellement suffisante ; et pourtant il y a des millions de personnes qui souffrent et meurent de faim, et ceci est un vrai scandale. Il est donc nécessaire de trouver les moyens pour que tous puissent bénéficier des fruits de la terre, non seulement pour éviter que s’élargisse l’écart entre celui qui a plus et celui qui doit se contenter des miettes, mais aussi et surtout en raison d’une exigence de justice, d’équité et de respect envers tout être humain. En ce sens, je voudrais rappeler à tous cette nécessaire destination universelle des biens qui est un des

principes cardinaux de la doctrine sociale de l'Église. Respecter ce principe est la condition essentielle pour permettre un efficace et équitable accès à ces biens essentiels et premiers dont tout homme a besoin et a droit.

CONCLUSION

10. La fraternité a besoin d'être découverte, aimée, expérimentée, annoncée, et témoignée. Mais c'est seulement l'amour donné par Dieu qui nous permet d'accueillir et de vivre pleinement la fraternité.

Le nécessaire réalisme de la politique et de l'économie ne peut se réduire à une technique privée d'idéal, qui ignore la dimension transcendante de l'homme. Quand manque cette ouverture à Dieu, toute activité humaine devient plus pauvre et les personnes sont réduites à un objet dont on tire profit. C'est seulement si l'on accepte de se déplacer dans le vaste espace assuré par cette ouverture à Celui qui aime chaque homme et chaque femme, que la politique et l'économie réussiront à se structurer sur la base d'un authentique esprit de charité fraternelle et qu'elles pourront être un instrument efficace de développement humain intégral et de paix.

Nous les chrétiens nous croyons que dans l'Église nous sommes tous membres les uns des autres, tous réciproquement nécessaires, parce qu'à chacun de nous a été donnée une grâce à la mesure du don du Christ, pour l'utilité commune (cf. Ep 4, 7.25 ; 1Co 12, 7). Le Christ est venu dans le monde pour nous apporter la grâce divine, c'est-à-dire la possibilité de participer à sa vie. Ceci implique de tisser une relation fraternelle, empreinte de réciprocité, de pardon, de don total de soi, selon la grandeur et la profondeur de l'amour de Dieu offert à l'humanité par celui qui, crucifié et ressuscité, attire tout à lui : « Je vous donne un

commandement nouveau : c'est de vous aimer les uns les autres. Comme je vous ai aimés, vous aussi aimez-vous les uns les autres. Ce qui montrera à tous les hommes que vous êtes mes disciples, c'est l'amour que vous aurez les uns pour les autres» (Jn 13, 34-35). C'est cette bonne nouvelle qui réclame de chacun un pas de plus, un exercice persistant d'empathie, d'écoute de la souffrance et de l'espérance de l'autre, y compris de celui qui est plus loin de moi, en s'engageant sur le chemin exigeant de l'amour qui sait se donner et se dépenser gratuitement pour le bien de tout frère et de toute sœur.

Le Christ embrasse tout l'homme et veut qu'aucun ne se perde. « Dieu a envoyé son fils dans le monde, non pas pour juger le monde, mais pour que, par lui, le monde soit sauvé » (Jn 3, 17). Il le fait sans opprimer, sans contraindre personne à lui ouvrir les portes de son cœur et de son esprit. « Le plus grand d'entre vous doit prendre la place du plus jeune, et celui qui commande, la place de celui qui sert » – dit Jésus-Christ – « moi je suis au milieu de vous comme celui qui sert » (Lc 22, 26.27). Toute activité doit être, alors, contresignée d'une attitude de service des personnes, spécialement celles qui sont les plus lointaines et les plus inconnues. Le service est l'âme de cette fraternité qui construit la paix. Que Marie, Mère de Jésus, nous aide à comprendre et à vivre tous les jours la fraternité qui surgit du cœur de son Fils, pour porter la paix à tout homme sur notre terre bien-aimée.

Du Vatican, le 8 décembre 2013.

[1] Cf. Lett. enc. Caritas in veritate (29 juin 2009), n. 19 : AAS 101 (2009), 654-655.

[2] Cf. François, Lett. enc. Lumen fidei (29 juin 2013), n. 54 : AAS 105 (2013), 591-592.

- [3] Cf. Paul VI, Lett. enc. *Populorum progressio* (26 mars 1967), n. 87 : AAS 59 (1967), 299.
- [4] Cf. Jean-Paul II, Lett. enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 dec 1987), n. 39 : AAS 80 (1988), 566-568.
- [5] Lett. enc. *Populorum progressio* (26 mars 1967), n. 43 : AAS 59 (1967), 278-279.
- [6] Cf. *ibid.*, n. 44 : AAS 59 (1967), 279.
- [7] Lett. enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 décembre 1987), n. 38 : AAS 80 (1988), 566.
- [8] *Ibid.*, nn. 38-39: AAS 80 (1988), 566-567.
- [9] *Ibid.*, n. 40 : AAS 80 (1988), 569.
- [10] *Ibid.*
- [11] Cf. Lett. enc. *Caritas in veritate*, (29 juin 2009), n. 19 : AAS 101 (2009), 654-655.
- [12] *Summa Theologiae* II-II, q.66, art 2.
- [13] Conc.œcum. Vat.II, Const. past. sur l'Église dans le monde de ce temps *Gaudium et spes*, n. 69. Cf. Léon XIII, Lett. enc. *Rerum novarum* (15 mai 1891), n. 19 : ASS 23 (1890-1891), 651 ; Jean Paul II, Lett. enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 décembre 1987), n. 42 : AAS 80 (1988), 573-754 ; Conseil Pontifical Justice et Paix, *Compendium de la doctrine sociale de l'Église*, n. 178.
- [14] Lett. enc. *Redemptor hominis* (4 mars 1979), n. 16 : AAS 61 (1979), 290.
- [15] Cf. Conseil Pontifical Justice et Paix, *Compendium de la doctrine sociale de l'Église*, n.159.
- [16] François, Lettre au Président Poutine, 4 septembre 2013 : *L'Osservatore Romano*, ed. fr., 12 septembre 2013, p. 5.
- [17] Lett. Enc. *Pacem in terris* (11 avril 1963), n. 17 : AAS 55 (1963), 265.

**Sứ điệp của ĐTC Phanxico
cho Ngày hòa bình thế giới lần thứ 47
Cử hành vào ngày 01-01-2014**

Tình huynh đệ là nền tảng và con đường dẫn tới hòa bình

1. Trong Sứ điệp đầu tiên này của tôi cho Ngày hòa bình thế giới, tôi muốn gửi đến tất cả, cá nhân cũng như dân tộc, lời nguyện chúc một đời sống đầy niềm vui và hy vọng. Quả vậy, trong thâm tâm của mọi người, nam cũng như nữ đều ấp ủ ước nguyện có một đời sống sung mãn trong đó gồm niềm khao khát không thể kiềm chế một tình huynh đệ cho họ được hiệp thông với những người khác, mà họ coi không như thù địch mà là người anh em để đón nhận và chào mừng..

Quả thế, tình huynh đệ là một chiều kích chính yếu của con người vì con người là một hữu thể liên hệ. Ý thức sâu sắc về tính liên hệ đó dẫn chúng ta đến việc xem và đối xử với mỗi người như là một người anh chị em đích thực; nếu không thì việc kiến tạo một xã hội công bằng, một nền hòa bình vững chắc và lâu dài sẽ là một việc bất khả thi. Và lập tức phải nhớ rằng tình huynh đệ thường bắt đầu được học hỏi trong khung cảnh gia đình, trên hết là nhờ vào sự đóng góp theo trách nhiệm và sự bổ sung của mọi thành phần, đặc biệt là của người cha và người mẹ. Gia đình là nguồn của mọi tình huynh đệ và do đó nó cũng là nền tảng và là con đường đầu tiên dẫn đến hòa bình bởi vì theo thiên chức, nó phải chinh phục thế giới bằng tình yêu.

Sự kiện con số những mối liên hệ và truyền thông ngày càng tăng, bao trùm toàn thế giới làm chúng ta cảm nhận rõ thêm ý thức rằng các dân tộc trên trái đất là một, và cùng chia sẻ một định mệnh. Trong những động thái của lịch sử cũng như trong những dị biệt của chủng tộc, của các xã hội và văn hóa, chúng ta cũng thấy mầm mống xu hướng hình thành một cộng đồng qui tụ những anh em tìm gặp nhau và chăm sóc cho nhau. Nhưng xu hướng đó ngày nay trong một thế giới mà sự vô cảm được toàn cầu hóa, thường bị cản trở và bị thực tế phủ nhận, nó làm cho chúng ta «quen» dần với cái đau khổ của kẻ khác bằng cách tự khép mình lại.

Ở nhiều nơi trên thế giới, sự vi phạm trầm trọng những quyền căn bản của con người, nhất là quyền sống và quyền tự do tín ngưỡng vẫn hoành hành. Hiện tượng buôn người tàn nhẫn vẫn còn tồn tại; người ta mặc cả làm tiền không chút ngưng ngừng trên tính mệnh và sự tuyệt vọng của họ, đó là một dẫn chứng điển hình đáng lo ngại về điểm nói trên. Ngoài những chiến tranh bằng vũ lực còn có những cuộc chiến ít nhìn thấy nhưng không kém phần khốc liệt diễn ra trong lãnh vực kinh tế và tài chánh với những phương tiện không kém ác nghiệt giết hại sinh mạng, tàn phá gia đình và doanh nghiệp.

Như Benoit XVI đã khẳng định : sự toàn cầu hóa đưa chúng ta đến gần nhau nhưng không làm chúng ta trở thành anh em [1] Vả chăng những hoàn cảnh chênh lệch, đói nghèo và bất công biểu lộ không những sự thiếu sót trầm trọng tình huynh đệ mà cũng biểu lộ sự vắng bóng một nền văn hóa liên đới. Những ý thức hệ ngày nay có đặc điểm là đều nhiệm chủ nghĩa cá nhân, chủ nghĩa vị kỷ và chủ nghĩa tiêu thụ vật chất đã làm suy giảm mối liên hệ xã hội, vì nó nuôi dưỡng thứ tâm trạng «phế thải», dẫn đến sự khinh dễ và bỏ rơi những người yếu kém, những người được xem là «vô dụng». Như thế, sự kiện con người sống với nhau càng ngày càng giống với một «do ut des» thực dụng và ích kỷ.

Đồng thời, chúng ta thấy rõ là nền luân lý hiện đại cũng trở thành

bất lực trong việc tạo ra các liên hệ đích thực của tình huynh đệ vì rằng một tình huynh đệ nếu không có liên hệ đến người Cha chung như là nền móng tối hậu thì không tài nào tồn tại được [2]. Một tình huynh đệ đích thực giữa người với người giả thiết và đòi hỏi một tình phụ tử siêu việt. Sự thừa nhận tình phụ tử này là khởi điểm để củng cố tình huynh đệ giữa người với người, nghĩa là đưa đến thái độ làm cho mình trở thành «người thân cận» để chăm lo cho người khác.

«Em của anh đâu?» (Gn 4,9)

2. Để hiểu rõ hơn khuynh hướng đưa con người đến tình huynh đệ, để nhận dạng một cách thích đáng hơn những chứng ngại ngăn cản chúng ta trong việc thể hiện khuynh hướng này và khám phá ra con đường để vượt thắng chứng ngại đó, điều cần thiết là phải nhận sự hướng dẫn của ý định của Thiên Chúa như đã được diễn tả một cách tuyệt vời trong Thánh Kinh.

Theo chuyện kể về nguyên thủy thì tất cả mọi người đều do một cha mẹ sinh ra, do Adam và Eva, một đôi lứa được Chúa dựng nên theo hình ảnh và giống Người (cf Gn 1,26). Hai người sinh ra Caïn và Abel. Trong biến cố gia đình đầu tiên, chúng ta đọc thấy sự hình thành của xã hội, sự tiến triển của sự giao thiệp giữa người và giữa các dân tộc.

Abel là mục tử, Caïn là nông dân. Căn cước thâm sâu và cũng là thiên chức của họ chính là thiên chức làm anh em, và cũng gồm cả sự dị biệt trong sinh hoạt và văn hóa, về phong cách liên hệ với Chúa cũng như với tạo vật. Nhưng việc Abel bị Caïn giết chết chứng tỏ một cách bi đát sự dứt khoát từ khước thiên chức làm anh em. Câu chuyện của họ (cf. Gn 4, 1-16) chứng tỏ một cách rõ ràng việc mọi người sống đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau như được mời gọi là chuyện rất khó.. Caïn không chấp nhận việc Thiên Chúa thương Abel hơn vì đã dâng cho Ngài con vật tốt nhất đàn [«Chúa vui nhận Abel và của lễ anh dâng, nhưng không vui nhận

Caïn và của lễ của anh»] đã giết chết Abel vì ghen tương. Thế là anh đã từ khước việc xem mình là anh, có một liên hệ tích cực với em mình, từ khước sống trước mặt Thiên Chúa bằng việc nhận trách nhiệm của mình là chăm sóc và bảo trợ người khác. Khi Chúa kêu Caïn và hỏi «Em của anh đâu?» là có ý đòi anh ta phải trả lời về việc anh đã làm, và anh ta trả lời : «Tôi không biết . Phải chăng tôi là đấng giữ em?» (Gn 4,9). Rồi Sách Sáng Thế ký nói ; «Caïn rút lui ra khỏi sự hiện diện của Chúa» (Gn 4, 16).

Phải tìm hiểu lý do sâu xa đã thúc đẩy Caïn phủ nhận mối liên hệ anh em cũng như liên hệ hỗ tương và hiệp thông ràng buộc anh ta với Abel. Chính Thiên Chúa đã tố cáo và khiển trách Caïn đã tiếp cận với cái ác : « Tội lỗi phải chăng đã ở trước cửa nhà anh?» (Gn 4,7). Dù sao Caïn đã không chống lại cái ác và quyết định «xông vào giết em là Abel » khinh thường dụ định của Thiên Chúa. Anh cũng vi phạm thiên chức nguyên thủy là sống như con của Chúa và sống tình anh em.

Câu chuyện Caïn và Abel cho ta thấy nhân loại được phú bẩm thiên chức anh em, nhưng cũng có khả năng là tái diễn cái thảm kịch phản bội lại thiên chức đó. Chứng cứ là lòng ích kỷ thường ngày đã là nguồn gốc cho bao nhiêu chiến tranh và bao điều bất công, Nhiều người nam và nữ đã chết dưới bàn tay của những người anh những người chị đã từ khước mình là anh là chị, nghĩa là như những hữu thể được tác tạo để thi hành sự tương trợ, sự cảm thông và hiến tặng.

«Và chúng con tất cả đều là anh em» (Mt 23,8)

3. Một câu hỏi tự phát được đặt ra: Những người nam cũng như nữ trên thế giới phải chăng sẽ không bao giờ hoàn toàn đáp ứng được nỗi thèm khát tình huynh đệ mà họ đã được người Cha là Thiên chúa phú bẩm? Liệu họ có thể tự sức mình chiến thắng được sự vô cảm, lòng ích kỷ và thù hận để chấp nhận những khác biệt thường tình, đặc tính của các anh chị em?

Bằng cách phiên giải lời Chúa, chúng ta có thể đúc kết như sau câu trả lời Chúa dành cho chúng ta: Bởi vì chỉ có một Cha là Thiên Chúa nên chúng ta tất cả đều là anh em (cf. Mt 23, 8-9). Nguồn gốc của tình huynh đệ nằm trong tình phụ tử của Chúa. Đây không phải là thứ tình cha con có tính cách chung chung, không đặc thù và vô hiệu xét về quan điểm lịch sử, nhưng chính là tình yêu có bản vị, xác định và cụ thể một cách lạ lùng của Thiên Chúa dành cho mỗi một con người (cf Mt 6, 25-30). Như thế đây là tình phụ tử đã hoàn thành việc nẩy sinh ra tình huynh đệ vì rằng tình yêu Thiên Chúa, khi được đón nhận, sẽ trở thành một chất xúc tác lạ lùng hết sức để hoán cải hiện hữu và những liên hệ với tha nhân, mở lòng con người để thực thi tình liên đới và sự chia sẻ năng động.

Một cách đặc biệt, tình huynh đệ con người được phục hồi trong và bởi Chúa Kitô, trong cái chết và sự sống lại của Ngài. Thánh giá là «môi trường» tối hậu của nền tảng tình huynh đệ mà con người tự mình nó không thể phục hồi được. Chúa Kitô đã đảm nhiệm thân phận con người để cứu chuộc loài người, bằng cách yêu chúa Cha cho đến chết và chết trên thập giá (cf Ph 2,8). Sự sống lại của Chúa đã tái lập chúng ta như một nhân loại mới, hoàn toàn hiệp thông với thánh Ý Thiên Chúa, với chương trình Thiên Chúa trong đó có sự thể hiện trọn vẹn thiên chức huynh đệ của con người.

Chúa Giêsu đã làm lại từ đầu chương trình Chúa Cha bằng việc thừa nhận Ngài là đầu tất cả mọi sự. Nhưng Chúa Kitô, trong khi chấp nhận cái chết vì tình yêu Cha đã trở thành nguyên lý mới và tối hậu cho tất cả chúng ta được mời gọi trở thành trong Ngài những người anh em vì đều là con cùng một Cha. Người chính là Giao ước, là trung tâm cho việc hòa giải giữa con người và Thiên Chúa, và giữa anh em với nhau. Trong cái chết trên thập giá của Chúa cùng hàm chứa sự thắng vượt cái ngăn cách giữa các dân tộc, giữa dân của Giao ước và các dân ngoại đã không có hy vọng vì cho đến lúc đó họ vẫn còn xa lạ với những cam kết của Giao

ước..Như chúng ta đọc trong Thư Thánh Phaolo gửi giáo hội Ephésiens, chính nơi Ngài, đức Kitô đã hòa giải tất cả mọi người. Ngài là Hòa bình vì từ hai dân tộc, Ngài đã làm thành một, phá hủy bức tường ngăn cách đôi bên, đó là sự thù hận. Ngài đã tạo dựng trong Ngài chỉ một dân tộc duy nhất, chỉ một con người mới, chỉ một nhân loại mới (cf 2, 14-16).

Người nào chấp nhận sự sống chúa Kitô và sống trong Ngài sẽ thừa nhận Chúa là Cha và phó thác tất cả thân mình cho Ngài, yêu mến ngài hơn tất cả mọi sự. Con người đã được hoán cải sẽ xem Chúa là Cha của mọi người và vì thế được cởi võ mớ rộng tình huynh đệ cho tất cả mọi người. Trong Chúa Kitô, tha nhân được đón nhận và yêu thương như là con của Chúa, như anh chị em, không phải như người xa lạ, càng không phải như đối thủ hay kẻ thù. Trong gia đình Thiên Chúa, tất cả đều là con cùng một Cha. Và vì được ghép thân vào với Chúa Kitô, làm con trong Chúa Con, nên không còn những « kiếp sống phé thải ». Tất cả được hưởng một phẩm giá đồng đều và bất khả xâm phạm. Tất cả đều được Chúa thương yêu, tất cả đều được cứu chuộc bởi Chúa đã đổ máu, chết và sống lại cho từng người một. Đó là lý do tại sao chúng ta không thể dừng dung vô cảm trước số mệnh của các anh em.

Tình huynh đệ là nền tảng và là con đường đưa tới hòa bình

4. Sau những trình bày trên đây, chúng ta dễ hiểu rằng tình huynh đệ là nền tảng và con đường đưa tới hòa bình. Những tông thư về xã hội của các đấng tiền nhiệm của tôi đã mang lại nhiều đóng góp quý báu trong chiều hướng đó. Chúng ta chỉ cần đọc lại những định nghĩa chữ hòa bình trong tông thư *Populorum Progressio* của Phaolô VI hay *Sollicitudo Rei Socialis* của Gioan Phaolo II. Tông thư đầu cho chúng ta biết rằng sự phát triển toàn diện của mọi dân tộc là danh từ mới của chữ hòa bình [3]. Trong tông thư thứ hai, hòa bình là *opus solidaritatis* [4].

Phaolo VI đã khẳng định rằng không những con người mà các dân tộc phải gặp gỡ nhau trong tình huynh đệ. Và ngài giải thích. «Chính trong sự hiểu biết và tình hữu nghị này, trong sự hiệp thông thiêng liêng này, chúng ta phải [...] cộng tác để kiến tạo một tương lai chung cho nhân loại [5]. Trách nhiệm này trước hết là của những người được ưu đãi hơn hết. Nhiệm vụ của họ được bắt rễ trong tình huynh đệ tự nhiên và siêu nhiên và được thể hiện dưới ba hình thức :: nhiệm vụ liên đới đòi hỏi các nước giàu mạnh phải viện trợ cho các nước kém phát triển ; nhiệm vụ công bằng xã hội đòi hỏi phải xem xét lại những bất cập trong việc giao tế giữa nước mạnh và nước yếu để đưa ra những điều khoản hợp lý hơn ; trách nhiệm bác ái toàn diện bao gồm việc cổ võ một thế giới nhân bản hơn cho tất cả mọi người, một thế giới trong đó chúng ta có cái gì để cho và để nhận. Tuy nhiên sự tiến triển đó không là chướng ngại vật cho sự phát triển của người khác [6].

Như thế, nếu chúng ta xem hòa bình như là *opus solidaritatis* thì chúng ta không thể cùng một lúc nghĩ rằng tình huynh đệ không phải là căn bản cốt yếu của hòa bình. Gioan Phaolo II cho rằng hòa bình là một thiện hảo không xé lẻ được. Hoặc là tốt cho tất cả mọi người hoặc không tốt cho một ai cả. Hòa bình chỉ có thể được thể hiện và được thụ hưởng như là một phẩm chất tốt nhất của cuộc sống và như là một sự phát triển hợp nhân cách và lâu dài, nếu hòa bình đó đem lại cho mọi người một «quyết tâm sắt đá và bền bỉ để dấn thân cho quyền lợi chung của mọi người» [7]. Cái đó ngầm chỉ không được để mình bị lôi cuốn bởi «lòng tham lợi lộc» «ham hố chức quyền». Phải sẵn sàng để «mình chịu thua kém» cho người khác được nhờ, thay vì bóc lột họ, và để phục vụ họ thay vì áp bức họ để kiếm lợi riêng mình [...]. «Tha nhân,» dù là cá thể, dân tộc hay quốc gia [không được xem] như là một dụng cụ rẻ tiền nào đó cho chúng ta khai thác khả năng lao động và sức chịu đựng thể lý để rồi một khi không cần dùng nữa thì vứt ra, trái lại phải xem họ như là «đồng

loại» của ta, như là một «hỗ trợ» cho ta.[8]

Tình liên đới công giáo giả thiết rằng tha nhân phải được yêu thương không những như «một con người có đủ quyền và có sự bình đẳng căn bản như các người khác mà còn như là hình ảnh sống động của Chúa Cha, đã được cứu chuộc bởi máu thánh Chúa Kitô và là đối tượng của hoạt động linh hoạt của Chúa Thánh Thần » [9], như một người anh em khác. Như vậy, theo Gioan Phaolo II, ý thức về tình phụ tử chung của Chúa, về tình huynh đệ của tất cả mọi người trong chúa Kitô, «con trong Chúa Con», về sự hiện diện và hành động linh hoạt của chúa Thánh thần làm cho quan niệm về vũ trụ của chúng ta như có một tiêu chuẩn mới để giải thích”. [10] để biến cải.

Tình huynh đệ, bước đầu để thắng nghèo đói

5. Trong Caritas in veritate, vị tiên nhiệm của tôi đã nhắc nhở thế giới rằng sự vắng bóng tình huynh đệ giữa các dân tộc và giữa con người đã là nguyên nhân sâu xa đưa đến cảnh nghèo đói [11]. Trong nhiều xã hội chúng ta kinh nghiệm có sự nghèo nàn trầm trọng trong việc giao tế vì họ không có một mối liên hệ bền vững trong gia đình và trong cộng đồng. Chúng ta lo lắng khi chứng kiến càng ngày càng nhiều những thứ đột quỵ, những cảnh sống ngoài lề xã hội, sống cô độc và nhiều hình thái khác nhau của sự nghiện ngập bệnh hoạn. Những cảnh nghèo đói chỉ có thể giải thoát được nhờ sự khám phá và thăng tiến những liên hệ anh em trong bối cảnh gia đình và cộng đồng nhờ việc chia sẻ cho nhau những niềm vui, những nỗi đau, những khó khăn, những thành đạt trong suốt cuộc đời con người.

Vả chăng, nếu một đảng chúng ta thấy có sự giảm thiểu đói nghèo tuyệt đối thì đáng khác, chúng ta không thể không thừa nhận có sự tăng trưởng đáng lo ngại của sự đói nghèo tương đối, nghĩa là có sự chênh

lệch giữa những cá nhân hay những nhóm người cùng sống trong một địa phương hay trong cùng một bối cảnh lịch sử văn hóa như nhau. Theo như thế, cũng cần có những chính sách hữu hiệu nhằm cổ vũ nguyên tắc tình huynh đệ nhằm bảo đảm cho con người – vốn bình đẳng về nhân phẩm và trong các quyền căn bản – được tiếp cận với «nguồn vốn» với những dịch vụ, với các phương tiện giáo dục, sức khỏe, kỹ thuật, để mỗi người có cơ hội phát huy tài năng của mình cũng như thực hiện những dự tính cho cuộc đời mình và có thể tự phát triển trọn vẹn như một nhân vị.

Cũng cần thiết phải có những chính sách nhằm làm giảm thiểu sự bất công quá đáng trong việc phân chia lợi nhuận. Chúng ta không được quên giáo huấn của Giáo hội về cái gọi là thế chấp xã hội, theo đó, như thánh Thomas d’Aquin nói, «con người được phép hay hơn thế nữa, cần phải có quyền sở hữu của cải»[12], còn về việc sử dụng «không bao giờ được xem những gì mình sở hữu như chỉ thuộc về mình, nhưng cũng phải xem đó là của chung theo nghĩa là nó không chỉ làm lợi cho mình mà cho cả kẻ khác nữa».[13].

Sau hết còn có một phương cách cuối cùng để cổ vũ tình huynh đệ [và cũng để chiến thắng nghèo đói] nó phải được coi là căn bản của những phương thế khác, đó là lòng siêu thoát của những kẻ lựa chọn một nếp sống đạm bạc dựa trên những gì thiết yếu, của những kẻ sau khi đã phân phát hết của cải của mình, đã thành công trong việc thử nghiệm một đời sống hiệp thông huynh đệ với những người khác. Đó là triết để đi theo Chúa Giêsu Kito và trở thành người công giáo đích thực. Đó là trường hợp không những của những người tận hiến, khấn đức nghèo khó, mà cũng là trường hợp của nhiều gia đình và nhiều cá nhân có tinh thần trách nhiệm. Họ thâm tín rằng chính cái liên hệ trong tình anh em với người thân cận mới là thứ của cải quý hơn hết.

Sự khám phá ra tình huynh đệ trong kinh tế

6, Những khủng hoảng trầm trọng về tài chính và kinh tế hiện đại [có thể tìm thấy nguyên nhân, một phần là vì con người xa dần với Thiên Chúa và người « thân cận », say mê tìm kiếm của cải vật chất, và, phần khác là vì sự nghèo nàn của mối liên lạc giữa cá nhân cũng như cộng đồng] đã thôi thúc nhiều người đi tìm sự thỏa thích, tìm hạnh phúc và sự ổn định trong sự tiêu thụ và trong lợi nhuận, bất chấp mọi qui luật, nguyên tắc của một nền kinh tế lành mạnh. Năm 1979 Gioan Phaolo II đã tố cáo sự hiện diện của « một nguy cơ có thực và cảm nhận được, đó là :«trong khi sự thống trị của con người trên thế giới vật chất tiến triển cách khủng khiếp, con người có nguy cơ đánh mất sợi dây dẫn đạo của sự thống trị đó, nguy cơ thấy nhân bản của mình bị lệ thuộc vào thế giới đó bằng nhiều cách thế khác nhau để rồi đến lượt con người cũng trở thành một đồ vật cho người khác sử dụng đủ cách – mà nhiều khi mình không biết – qua các tổ chức đời sống cộng đồng, qua các hệ thống sản xuất, bởi áp lực của các phương tiện truyền thông xã hội».[14].

Sự kiện các khủng hoảng liên tiếp xảy ra làm cho chúng ta phải có những suy nghĩ mới mẻ thích đáng về những mô hình phát triển kinh tế và về sự thay đổi lối sống thường ngày. Cái khủng hoảng hôm nay với cái di sản nặng nề cho đời sống con người có thể trở thành một dịp tốt để phục hồi những đức tính khôn ngoan, điều độ, công bình và quả cảm. Nó có thể giúp vượt qua những hoàn cảnh khó khăn và khám phá lại những sợi dây huynh đệ ràng buộc người này với người khác trong tâm tình tin tưởng sâu xa mà con người cần có, và có khả năng làm một cái gì vượt quá cái tổng hợp tối đa những lợi lộc riêng của từng người. Những đức tính đó là cần thiết, trước hết là cho sự kiến tạo và bảo toàn một xã hội hợp với tâm vóc của phẩm giá con người.

Tình huynh đệ dập tắt lửa chiến tranh

7. Trong năm vừa qua, nhiều anh chị em của chúng ta phải tiếp tục sống kinh nghiệm thâm của chiến tranh, một vết thương trầm trọng đánh vào tình huynh đệ.

Biết bao cuộc chiến vẫn tiếp tục trong sự hờ hững của mọi người. Với những người đang sống trên những mảnh đất nơi mà khí giới đang gieo rắc kinh hoàng và đổ nát, tôi xin anh em tin rằng cá nhân tôi và Giáo hội luôn ở bên cạnh các anh chị em. Giáo hội có sứ mệnh đem tình thương Chúa cho những nạn nhân vô tội của những cuộc chiến bị bỏ quên bằng những lời cầu hòa bình, bằng việc chăm sóc người bị thương tật, người đói khát, người dời cư, người di tản và tất cả những người sống trong sợ hãi, Giáo hội cũng lên tiếng để thấu đến tai những người có trách nhiệm tiếng kêu đau thương của nhân loại đau khổ và để làm chấm dứt, cùng với chiến tranh, mọi lạm dụng mọi vi phạm những quyền căn bản của con người[15].

Vì thế, tôi muốn gửi một lời kêu gào mạnh mẽ đến tất cả những ai đang dùng khí giới gieo rắc tàn bạo và chết chóc, xin các anh hãy nhận diện người em của các anh trong con người mà hôm nay các anh chỉ xem như là một địch thủ phải tru diệt, và hãy dừng tay lại ! Hãy từ khước giải pháp quân sự và đi đến với họ bằng sự đối thoại, sự tha thứ và giải hòa để tái tạo lại nền công lý, lòng tin cậy, và niềm hy vọng xung quanh các anh ! «Theo nhãn quan đó, chúng ta thấy rõ rằng trong đời sống các dân tộc, những tranh chấp võ trang luôn luôn là sự cố tình phủ nhận bất kỳ thỏa thuận quốc tế nào bằng cách gây ra những chia rẽ trầm trọng và những vết thương sâu rộng phải có nhiều năm mới hàn gắn lại được. Các cuộc chiến tranh là sự từ khước cụ thể việc dân thân để đạt tới những tiêu chuẩn lớn lao về kinh tế và xã hội mà cộng đồng quốc tế nêu ra»[16].

Tuy nhiên, bao lâu một số lượng vũ khí lớn lao còn lưu hành như hiện

nay thì người ta sẽ còn luôn luôn tạo ra được những cái cơ để khai chiến. Vì lẽ đó tôi mượn lời kêu gọi của các vị tiền nhiệm nhằm ủng hộ chiến dịch không phát tán khí giới và giải giới toàn bộ, bắt đầu bằng việc loại trừ khí giới nguyên tử và khí giới hóa học.

Nhưng chúng ta không thể không nhận thấy rằng những công ước quốc tế cũng như luật lệ quốc gia, mặc dầu cần thiết và rất đáng cổ vũ, nhưng cả hai giải pháp đó đều không đủ để bảo toàn nhân loại khỏi cái họa xung đột võ trang. Một hoán cải tâm hồn là điều cần thiết, nó làm cho mỗi người nhận ra tha nhân là một người anh em phải đùm bọc, phải cùng hoạt động để kiến tạo một đời sống sung mãn cho tất cả. Đó là tinh thần làm sống dậy nhiều sáng kiến của xã hội nhân sự, kể cả các tổ chức tôn giáo ủng hộ hòa bình. Tôi ước vọng những dẫn thân hằng ngày của mọi người tiếp tục đem lại kết quả và đi đến việc áp dụng hiệu nghiệm, trong khuôn khổ luật pháp quốc tế, quyền sống hòa bình như là một quyền căn bản của con người, điều kiện tiên quyết cần thiết để thi hành tất cả những quyền khác.

Sự tham nhũng và tội ác có tổ chức ngăn cản tình huynh đệ

8. Viễn tượng tình huynh đệ chiếu soi sự tăng trưởng viên mãn của tất cả con người nam cũng như nữ. Những hoài bão chính đáng của một con người, nhất là người trẻ, không được bị tước đoạt hay bị chấn thương. Hy vọng có thể thực hiện những hoài bão đó không được bị đánh cắp. Tuy nhiên hoài bão, tham vọng ở đây không được nhằm lẫn với sự tham lam biển thủ. Trái lại, cần phải có sự tranh đua trong tinh thần tôn trọng lẫn nhau (cf Rm 12,10). Cũng thế, trong những tranh chấp, một khía cạnh không tránh khỏi của cuộc sống, chúng ta phải luôn luôn nhớ mình là anh em và vì thế phải giáo dục, tự giáo dục để không xem người kia như một kẻ thù hay một địch thủ phải loại bỏ.

Tình anh em đề ra hòa bình xã hội vì nó tạo nên một thể quân bình giữa tự do và công lý, giữa trách nhiệm cá nhân và sự liên đới đoàn thể, giữa ích lợi cá nhân và lợi ích công cộng. Một cộng đồng chính trị vì thế phải hoạt động một cách trong sáng và có trách nhiệm để tạo thuận lợi cho việc thực hiện lý tưởng đó. Người dân phải cảm thấy mình được đại diện bởi chính quyền trong việc tôn trọng tự do của mình. Ngược lại, thường xảy ra việc giữa người dân và tổ chức công quyền lại còn có thể lực đảng phái xen vào làm cho mối quan hệ nói trên trở thành sai lệch và tạo nên một bầu khí đối kháng triền miên.

Một tinh thần huynh đệ chính công sẽ chiến thắng lòng ích kỷ cá nhân ngăn cản người ta sống với nhau một cách tự do và hài hòa. Tính ích kỷ đó phát triển trên bình diện xã hội hoặc dưới những hình thức biến thủ hồi lộ đang lan tràn khắp nơi, hoặc trong việc thành lập nhiều tổ chức tội ác [từ những nhóm nhỏ cho đến những tổ chức qui mô bao quát] Những tổ chức tội ác đó đánh thẳng vào trung tâm của nhân phẩm con người bằng cách hủy hoại tận gốc luật lệ và công lý. Những tổ chức này xúc phạm mạnh đến Thiên Chúa, tác hại người anh em và phản lại sự tạo dựng. Càng tội tệ hơn nữa khi các tổ chức đó lại có sắc thái tôn giáo.

Tôi nghĩ đến thảm kịch khốc hại mà tủy người ta lợi dụng nó để làm giàu bất chấp mọi luật lệ luân lý hay dân sự. Tôi nghĩ đến việc tàn phá tài nguyên thiên nhiên, đến những ô nhiễm hiện hành, đến thảm họa bóc lột nhân công. Tôi nghĩ đến việc buôn lậu tiền tệ cũng như những đầu cơ tài chánh nhiều khi có tính cách cướp giât và làm phương hại cho tất cả những hệ thống kinh tế hay xã hội, đưa hàng triệu người, nam và nữ đến cảnh nghèo đói. Tôi nghĩ đến nạn mãi dâm mỗi ngày đánh ngã gục không biết bao nhiêu là nạn nhân vô tội, nhất là những người trẻ, đánh cắp mắt tương lai của họ. Tôi nghĩ đến chuyện buôn người quái gở, đến những tội ác lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên, đến nạn nô lệ còn gieo rắc khiếp khủng trên nhiều nơi trên thế giới, đến thảm kịch những người

đi tản bị làm ngor, để mặc họ làm mỗi cho những tính toán làm tiền bị ỏi ngoài vòng pháp luật. Gioan XXIII đã viết về vấn đề này như sau : «Một xã hội chỉ xây dựng trên tương quan về sức mạnh là một xã hội không có gì là nhân bản: nó nhất thiết sẽ đàn áp sự tự do của con người thay vì hỗ trợ và cổ võ để phát triển và kiện toàn tự do đó»[17]. Nhưng con người có thể hối cải và không bao giờ được thất vọng về chuyện có thể cải thiện đời sống. Tôi muốn sứ điệp này là một sứ điệp về lòng Tin tưởng cho tất cả mọi người, cả cho những người đã phạm những tội ác ghê gớm bởi vì Thiên Chúa không muốn tội nhân phải chết, nhưng muốn cho họ hoán cải và muốn cho họ sống (cf. Ez 18, 23).

Trong bối cảnh rộng lớn của xã hội con người, nói đến chuyện phạm pháp và hình phạt, chúng ta cũng nghĩ đến những điều kiện vô nhân đạo của bao nhiêu là nhà tù, trong đó tù nhân thường bị giáng xuống trạng thái «dưới người», nhân phẩm của họ bị xúc phạm, tiếng nói bị bóp chẹt làm mất hết ý chí cải thiện. Giáo hội đã có nhiều đóng góp trong những lãnh vực đó và thường hoạt động trong âm thầm. Tôi thúc đẩy và khuyến khích phải luôn làm nhiều hơn nữa với hy vọng rằng những hoạt động như thế được đảm nhiệm bởi biết bao người nam nữ can trường sẽ được nâng đỡ bởi những quyền bính dân sự một cách ngay thẳng và chính đáng.

Tình huynh đệ góp phần vào việc bảo tồn và vun trồng tạo vật.

9. Gia đình nhân loại đã nhận chung một món quà của Thiên Chúa, đó là thế giới tự nhiên. Quan niệm công giáo về sự tạo dựng hàm chứa một đánh giá tích cực về sự hợp pháp của những khai thác tạo vật để tìm lợi ích, với điều kiện là phải hành động một cách có trách nhiệm, nghĩa là phải tôn trọng «văn phạm » ghi khắc trong đó và sử dụng cách khôn ngoan những tiềm lực của nó để mưu ích cho tất cả mọi người, tôn trọng cái thẩm mỹ, cái cứu cánh và cái hữu dụng của mỗi sinh vật và chức năng

của nó trong hệ thống sinh thái. Nói tắt rằng, tạo vật là để chúng ta sử dụng, và chúng ta có bổ phận điều hành một cách có trách nhiệm. Trái lại, chúng ta thường để điều khiển bởi lòng tham vọng, bởi tính kiêu căng hiếu thắng, bởi thích chiếm hữu, táy máy, vụ lợi; chúng ta không gìn giữ tạo vật, chúng ta không xem đó là một ân huệ được cho không mà chúng ta phải gìn giữ và để cho anh em mình sử dụng, kể cả những thế hệ tương lai.

Đặc biệt, ngành nông nghiệp là ngành sản xuất đầu tiên có trọng trách sinh tử phải trông trọt và bảo tồn nguồn tài nguyên thiên nhiên để nuôi nhân loại. Về điểm này, sự tồn tại dai dẳng đáng xấu hổ của nạn đói trong thế giới thúc đẩy tôi chia sẻ với các bạn câu hỏi sau đây : Chúng ta phải dùng nguồn tài nguyên thiên nhiên bằng cách nào? Ngày nay các xã hội phải suy nghĩ về bậc thang các ưu tiên trong việc lựa chọn sản xuất. Thật vậy, là một nhiệm vụ bức thiết việc quyết định dùng những tài nguyên của trái đất bằng cách nào để tất cả nhân loại được giải thoát khỏi cảnh đói khổ. Có rất nhiều sáng kiến và giải pháp khả thi và không dừng lại ở việc tăng thêm sản xuất. Ai cũng thừa biết mức sản xuất hiện nay đã khá đủ,; tuy thế vẫn còn hàng triệu người đau khổ và chết vì đói và đó thật là một xi-căng-đan. Như vậy điều cần thiết là phải tìm ra phương cách để tất cả có thể thụ hưởng những sản phẩm của trái đất, không những để tránh làm chênh lệch hơn cái khoảng cách giữa những người có nhiều hơn và những người chỉ được nhặt những mảnh vụn, nhưng cũng vì và nhất là vì sự đòi hỏi của công lý, của công bình và của lòng tôn trọng đối với bản thể con người. Hiểu như thế, tôi muốn nhắc nhở tất cả mọi người là tài sản thiên nhiên nhất thiết phải dành chung cho tất cả mọi người, đó là một trong những nguyên lý chỉ đạo của giáo lý xã hội của Giáo hội công giáo. Tôn trọng nguyên lý trên là điều kiện chính yếu để mọi người có thể tiếp nhận một cách hữu hiệu và cân xứng những tài nguyên mà họ có nhu cầu và có quyền sử dụng.

Kết luận

10 Tình huynh đệ cần được khám phá, yêu chuộng, thử nghiệm, loan truyền và làm chứng tá. Tuy nhiên chỉ có tình yêu Chúa ban mới làm cho chúng ta có thể tiếp đón và sống trọn vẹn tình huynh đệ.

Chính trị và kinh tế cần thiết phải dựa trên thực tế, nhưng cái thực tế đó không thể giảm thiểu thành một thứ kỹ thuật không lý tưởng, bỏ quên chiều hướng siêu nhiên của con người. Khi thiếu sự mở lòng đón nhận Thiên Chúa, thì mỗi sinh hoạt của con người trở thành nghèo nàn hơn, và con người bị liệt xuống hàng đồ vật để người ta lợi dụng. Chỉ khi nào con người chấp nhận đi vào cảnh giới rộng lớn nhờ mở cửa đón Đấng thương yêu mỗi người nam cũng như nữ, thì khi đó chính trị và kinh tế sẽ mới thành công trong việc chinh đốn cơ cấu trên nền tảng bác ái huynh đệ đích thực và có thể trở thành một dụng cụ hữu hiệu cho sự phát triển toàn diện nhân loại và cho nền hòa bình.

Chúng tôi, những người công giáo, chúng tôi tin rằng trong Giáo hội chúng tôi tất cả đều là cơ thể, người này là cơ thể của người khác, tất cả đều cần lẫn nhau vì mỗi người trong chúng tôi đều nhận được một ân huệ tùy thuộc vào hồng ân của Chúa để mang lại lợi ích chung cho cộng đồng (cf Ep 4, 7. 1Co 12,7). Chúa Kitô đã đến trong thế gian để mang lại cho chúng ta hồng ân Chúa, nghĩa là cho thông hiệp với sự sống Chúa. Điều này hàm chứa việc móc nối những quan hệ anh em, tìm trao đổi, tha thứ, hoàn toàn xả kỷ bất chước tình yêu cao cả và sâu xa Chúa dành cho nhân loại khi Ngài cho Con mình chịu đóng đinh trên thập giá, chết và sống lại kéo theo tất cả về với Ngài : «Thầy cho anh em một điều răn mới là anh em hãy yêu thương nhau. Như thầy đã yêu thương anh em, anh em cũng hãy yêu thương nhau. Cái làm cho tất cả mọi người biết anh em là môn đệ thầy chính là tình thương yêu anh em dành cho nhau.» (Jn 13, 34-35).

Tin mừng này đòi hỏi mỗi người phải tiến thêm một bước nữa, phải không ngừng tập luyện để tìm sự đồng cảm, biết lắng nghe cái đau khổ và nguyện vọng của người khác, kể cả của những người xa mình, dần thân trên con đường quả cảm của thứ tình yêu biết hiến thân và chịu khổ thân không vị lợi mà để làm ích cho mọi anh chị em khác.

Chúa Kitô yêu thương đùm bọc mọi người và không muốn một ai đi lạc mất «Thiên Chúa sai Con mình đến thế gian không phải để kết án thế gian nhưng để, nhờ Người mà thế gian được cứu rỗi» (Jn 3, 17). Người đã cứu độ mà không áp chế, không cưỡng bách một ai phải mở cửa tâm tình và lý trí của mình để đón ngài. Chúa nói: «Người lớn nhất trong anh em hãy nên như người nhỏ nhất, và người làm chủ hãy nên như người phục vụ»; «phần thầy, thầy sống giữa anh em như một người phục vụ» (Lc 22, 26.27)

Như thế, tất cả mọi sinh hoạt phải được mang dấu ấn của ý nghĩa phục vụ con người, đặc biệt những người xa xôi nhất, những người vô danh tiểu tốt nhất. Phục vụ là linh hồn của tinh huynh đệ xây dựng hòa bình. Xin mẹ Maria, Mẹ Chúa Giêsu giúp chúng ta hiểu và sống mỗi ngày tình anh em xuất phát từ trái tim Con của Mẹ ngõ hầu đem lại hòa bình cho mọi người sống trên quả đất thân yêu này của chúng ta

Làm tại Vatican ngày 8 tháng 12 năm 2013

Đức giáo hoàng Phaxicô

